

Univerzita Karlova
Pedagogická fakulta
Katedra psychologie

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

Psychobiografie Charlese Mansona
A Psychobiography of Charles Manson

Denisa Pléhová

Vedoucí práce: doc. PhDr. Miloš Kučera, CSc.

Studijní program: Psychologie

Studijní obor: Psychologie s rozšířením o speciální pedagogiku

Praha, 2021

Prohlášení

Odevzdáním této bakalářské práce na téma Psychobiografie Charlese Mansona potvrzuji, že jsem ji vypracovala pod vedením vedoucího práce samostatně za použití v práci uvedených pramenů a literatury. Dále potvrzuji, že tato práce nebyla využita k získání jiného nebo stejného titulu.

V Praze dne 12. 4. 2021

.....

Ráda bych poděkovala především doc. PhDr. Milošovi Kučerovi, CSc., vedoucímu mé bakalářské práce, mým přátelům a rodině, kteří mě při práci podporovali.

Anotace

Tato teoretická práce se pokouší o komplexní náhled na osobnost Charlese Mansona v souladu s principy psychobiografie. Najít a porovnat explanace osobnosti a hlavního zločinu Charlese Mansona: psychiatry, psychology, psychoanalytiky, kriminology a "laickými" autory (jako investigativní novináři). Provést rešerši hlavních pramenů, referujících o biografii a hlavním zločinu Charlese Mansona. Zjistit, jakými hlavními pojmy ve vysvětlení jeho případu operují. Porozumět osobnosti tohoto vraha, respektive jeho životu. Popsat jej v psychické a osobnostní stránce. Zaměřit se na jeho výchovu v rodině, vzdělávání v nápravných zařízeních, na život ve vězení a na svobodě. Zjistit důležité události v jeho životě. Proč a jakým způsobem zakládal svoji skupinu obdivovatelů.

Klíčová slova

psychiatrie; psychoanalýza; manipulace; narcismus; zločiny; vězení; hudba; vůdce Manson Family

Annotation

This theoretical work attempts to a comprehensive view of the personality of Charles Manson by using the principles of psychobiography. To find out and to compare explanations of Charles Manson's personality and crime: by psychiatrists, psychologists, psychoanalysts, criminologists, and by lay authors (like investigative journalists). Perform a search of the main sources, reporting on the biography and main crime of Charles Manson. Find out what main concepts they use to explain his case. Understand the personality of this killer, respectively his life. Describe him on the mental side and personality side. Focus on his upbringing in the family, education in correctional facilities, life in prison, and freedom. Find out important events in his life. Why and how he founded his group of admirers.

Key words

psychiatric diagnosis; psychoanalysis; manipulation; narcissism; crimes; prisons; music; leader of the Manson Family

Obsah

Úvod	8
1. První část - Biografie	9
1.1 Psychobiografie	9
1.2 Autobiografie a Biografie	10
1.2.1 Dětství a rodina	10
1.2.2 Dospívání v nápravných institucích	13
1.2.3 Svoboda	17
1.2.4 Vězení	18
1.2.5 Život po propuštění z vězení	22
1.2.6 Los Angeles	25
1.2.7 Ranče	28
1.2.8 Kázání a zklamání	30
1.2.9 Vraždy	32
2. Druhá část - Výklad biografie	38
2.1 Z pohledu Andreje Drbohlava	38
2.1.1 Definice sériového vraha	39
2.1.2 Prediktory	39
2.1.3 Psychologická typologie vrahů podle motivu	40
2.2 Z pohledu Paula Dawsona	42
2.2.1 Psychologická diagnóza Charlese Mansona	42
2.2.2 Charles Manson's Interself Profile	43
2.2.3 Ukázka z rozhovoru	44
2.3 Z pohledu Vincenta Bugliosiho	44
2.3.1 Motivy zločinů	45
2.3.2 Chování Charlese Mansona u soudu	45
2.3.3 Oddanost dívek	47
2.3.4 Rozsudek	48
2.3.5 Názory prokurátora	48
2.3.6 Názory psychiatrů	50
2.4 Z pohledu Williama Harmeninga	52
2.5 Z pohledu Charlese „Texe“ Watsona	53
2.5.1 První dojmy z Charlese Mansona	53
2.5.2 Rodina	54
2.5.3 Útěk	55
2.5.4 Návrat	55

2.5.5 Přípravy	55
2.5.6 Vraždy	56
2.5.7 Po vraždách	56
2.6 Pojmová mapa Charlese Mansona.....	58
2.6.1 Legenda pojmové mapy.....	58
3. Diskuze	61
Závěr.....	64
Seznam použitých informačních zdrojů	65
Seznam příloh.....	67

Úvod

Předmětem zkoumání této práce je osobnost zločince Charlese Mansona, který patří mezi kulturní ikony. Proslavil se především svojí komunitou Manson Family, která má na svědomí několik brutálních vražd. Jako její charismatický vůdce nařídil několika členům spáchat vraždy. Těmto brutálním událostem patří souhrnný název Tate-LaBianca, při kterých zemřelo osm osob (včetně jednoho nenarozeného dítěte). (Guinn, 2016)

Tento příběh zasáhl v roce 1969 celý svět a i dnes těží z publicity. Mnohými odborníky byl Charles Manson považován za nejnebezpečnějšího muže, pohybujícího se v USA na svobodě. Jako vrah patří mezi nejzvrácenější manipulátory v dějinách lidstva. (Drbohlav, 2013)

Hlavním cílem této práce je porozumět osobnosti tohoto vraha, respektive jeho životu a popsat jej v psychické a osobnostní stránce. Pokusit se o komplexní pohled na osobnost Charlese Mansona v souladu s principy psychobiografie. Jedná se tedy o kvalitativní výzkum – kazuistiku, kde se zaměříme na jedince a jeho hlubší analýzu. (Schultz et al., 2005)

Náplní práce bude provést rešerši hlavních pramenů, referujících o biografii a hlavním zločinu Charlese Mansona. Najít a porovnat explanace jeho osobnosti a vražd, např. psychiatry, psychology, ale i "laickými" autory (jako investigativní novináři).

V první části práce se nebude jednat pouze o chronologický výklad života Charlese Mansona. Důležitým úkolem je povšimnout si i zásadních momentů a jejich důvodů. Zaměříme se na jeho výchovu v rodině, vzdělávání v nápravných zařízeních, na život ve vězení a na svobodě. Proč a jakým způsobem zakládal svoji skupinu obdivovatelů, kteří byli ochotni pro něho i vraždit. Především nás ale bude zajímat, jaké důležité události Charlese ovlivnily, což také zjistíme z jeho autobiografie.

V druhé části práce se zaměříme na osobnost a motivy hlavních zločinů Charlese Mansona. Jak z pohledu odborníků, tak i osob, kteří s ním byli v blízkém kontaktu. Budeme se snažit naleznout odpovědi na otázky: Jak na osobnost Charlese Mansona pohlížejí odborníci? Jaké byly motivy jeho hlavních zločinů? Jakým způsobem přesvědčil svoji skupinu ke spáchání vražd?

1. První část - Biografie

V této části práce se seznámíme s konceptem psychobiografie. Následuje autobiografie společně s podrobnou biografií Charlese Mansona, neboť jsou nezbytné pro porozumění jeho životního příběhu.

1.1 Psychobiografie

Psychobiografie na rozdíl od biografie využívá i psychologické teorie a znalosti k vyobrazení života významné osobnosti. Jedná se o psychologickou disciplínu, zabývající se životem jednotlivce a snahou mu porozumět, což činí pomocí různých psychologických metod a teorií. Ve většině případů se jedná o jednu konkrétní psychologickou teorii (např. psychoanalytický přístup, narativní přístup) nebo o konkrétní psychologický výzkum. Jejím úkolem je nejenom popisovat, ale také vysvětlovat. Zkoumá a sleduje život jedince v celém jeho existenčním kontextu. Tudiž se nezajímá pouze o izolované části (např. postoje či názory). Při intenzivním studiu života významné osobnosti se snažíme především lépe porozumět této osobnosti, k čemuž je mnohdy zapotřebí dostatečné psychologické vzdělání. Nezbytně podstatné pro vytvoření psychobiografického profilu je přihlížet k vnitřním motivům a prožívání zkoumané osoby. Taktéž je důležité brát v úvahu historické, kulturní, sociální souvislosti a kontext doby, ve které daný jedinec žil. (Schultz et al., 2005)

Obecným cílem psychobiografie je nalezení smyslu chování jedince. Takové zkoumání vyžaduje citlivý a individuální přístup, a to ke každé osobě zvlášť. Taktéž je vyzdvihnuta jedinečnost každého člověka. Právě Schultz na psychobiografii pohlíží jako na případovou studii, která vyzdvihuje neopakovatelnost a specifičnost zkoumaného. Rovněž vyzdvihoval, že skrze hlubší poznání druhé osoby můžeme poznat taktéž sami sebe. K takovému stavu dojdeme, pokud sami ze sebe vystoupíme a opět se k sobě vrátíme, avšak s tím, co nového jsme se dozvěděli. (Schultz et al., 2005)

Za první psychobiografii je považována Freudova psychobiografie Leonarda da Vinci (Vzpomínka z dětství Leonarda da Vinci) z roku 1910. Ve které aplikoval svoji teorii psychoanalýzy, při snaze porozumět jeho vnitřnímu světu. (Schultz et al., 2005)

Psychobiografie byla v dřívějších letech zaměňována s patografií, kde se jedná o snahu zjistit chorobu či určit diagnózu u zkoumané osoby. Což mohlo vést ke zkreslení, nálepkování a celkovému zjednodušení života daného člověka. (Schultz et al., 2005)

Psychobiografie se nejčastěji zabývá osobnostmi významnými. Zajímá se o to, jakým způsobem daná osoba žila a tvořila. Ke snaze pochopit daného člověka využívá analýzu jeho děl, deníků a dalších dokumentů. (Schultz et al., 2005)

Tato práce se snaží právě o takový komplexní přístup k osobnosti Charlese Mansona. Bude nás zajímat jeho životní cesta, nejenom z pohledu ostatních, ale i jak on sám reaguje na důležité momenty v jeho životě.

1.2 Autobiografie a Biografie

Následující kapitoly obsahují klíčové informace ze života Charlese Mansona od jeho dětství až po vraždy, které má se svojí skupinou obdivovatelů na svědomí. Každá z kapitol rovněž obsahuje přímé citace z jeho autobiografie.

1.2.1 Dětství a rodina

Charles Manson s oblibou prohlašoval, že vězení je jeho otec a ulice je jeho matka. Pravdou ale zůstává, že se narodil 12. 11. 1934 dívce jménem Kathleen Maddoxová, které bylo pouhých šestnáct let. Její matka, Nancy Maddoxová, vychovávala dceru v silné křesťanské víře. Snažila se ji držet na uzdě, spoléhala se na modlitby a neustálé hubování. Nancy byla hrdá a aktivní členka církve Nazarénské. Tato církev uplatňovala konzervativní pravidla, a to především pro mladé dámy. Měly se minimálně líčit a decentně oblékat. Mezi zapovězené neřesti, kterým se říkalo „velká pětka“, patřilo chození do kina a na tancování, pití alkoholu, nadávání a nepatřičné střetávání se s opačným pohlavím. Kathleen svoji matku milovala a nechtěla ji zarmoutit, přesto se chtěla trochu pobavit, jako ostatní dívky, které znala. Jelikož patnáctiletá Kathleen byla celý život před hříchem varována, chtěla se na něj podívat zblízka. Potají začala navštěvovat noční kluby, kde se seznámila s pohledným mužem. Colonelu Scottovi bylo třiatdvacet let. Tvrdil jí, že je armádní plukovník a zatajil jí skutečnost, že je už ženatý. Kathleen byla okouzlená a pravidelně se za ním vydávala. V roce 1934 otěhotněla. Colonel ji po této novině oznámil, že byl právě povolán do služby, ale brzy se vrátí. Maddoxové trvalo několik měsíců, než si uvědomila, že ji Scott už nechce nikdy vidět. Nancy svoji dceru nevydělila pod podmínkou, že bude

žít podle pokynů Bible. Kathleen se rozhodla, že se provdá, aby měla pro syna otce. William Manson byl drobný muž a s Kathleen si rozuměli. Bohužel se o něm nezachovalo mnoho informací. Vzali se 21. 8. 1934. Podle záznamu byl věk ženicha pětadvacet let a nevěsta svůj věk zfalšovala (jedenadvacet let), aby nebyl potřeba matčin souhlas k uzavření sňatku. Kathleen Maddoxová porodila zdravého chlapce dne 12. 11. 1934 ve všeobecné nemocnici v Cincinnati. V rodném listě je otec uveden jako William Manson. Dítě dostalo jméno Charles Milles Manson a to po svém dědečkovi z matčiny strany. Nancy svého vnuka milovala, rozhodla se, že ho bude také vychovávat v úctě k Bohu. Kathleen sice svého syna také milovala, ale rovněž se chtěla bavit, proto začala trávit večery mimo domov. Malého Charlese nechala hlídat babičkou, tetou, ale i nevhodnými přáteli. Často byla pryč i celé dny. Oddávala se pití alkoholu a tanci. William Manson požádal o rozvod a 30. 4. 1937 mu soud vyhověl. Jejich manželství trvalo dva a půl roku. (Guinn, 2016)

Kathleen se později dopustila trestného činu se svým bratrem Lutherem Maddoxem a od soudce dostala pět let za neozbrojenou loupež. Kolem pátého roku věku Charlie viděl, jak mu matkou odvázejí v poutech. Od této chvíle výchovu obstarávala jeho babička. (Guinn, 2016)

Malý Charles Manson příliš nezapadal do kolektivu. Kromě jeho babičky Nancy ho mělo v oblibě velmi málo lidí (v dětském věku i pubertě). Často u ostatních vzbuzoval lítost. Už v útlém věku začal s lhaním a sváděním viny na někoho jiného. Neustále chtěl být středem pozornosti. (Guinn, 2016)

Nějaký čas žil se svým strýcem Billem, tetou Glennou a sestřenicí Jo Ann. Doufali, že by se mohlo jeho chování zlepšit, pokud bude s nimi žít v harmonickém prostředí. Ve škole v McMechenu učila paní Varnerová, která dokázala používat takové výrazy, kterými zasahovala slabá místa daného žáka. Charlese posadila do posledního místa ve čtvrté řadě, které bylo určeno pro beznadějně případy. Je dosti pravděpodobné, že Charlese upozorňovala na jeho vady, na matku ve vězení a na jeho beznadějnou budoucnost. Malý Charles často domů utíkal v slzách, kde však Bill zastával názor, že správní chlapci nepláčou. S uplakánky neměl trpělivost. Jednoho dne prozkoumal šatník své dcery a vybral jedny šaty, které nařídil Charliemu obléci. Pokud se bude chovat jako holka, bude tak i vypadat. Poté ho přinutil jít v šatech do školy. (Guinn, 2016)

Ve škole mu nejvíce dělalo problémy čtení (četl na elementární úrovni). Byl pravidelně šikanován ostatními žáky. Především kvůli své malé postavě a drzým poznámkám. Byl známý svým lhaním a vyprovokováváním konfliktů, z kterých obviňoval ostatní. (Guinn, 2016)

U Thomasových (strýce a tety) pobýval dva a půl roku, během kterých si našel tři zájmy. Fascinovaly ho nože a jakýkoliv předmět, co byl ostrý. Hrál si i s puškami a nejvíce ze všeho miloval hudbu. Do kostela nechodil s oblibou, ale když se ocitl na mši, rád zpíval chorály. (Guinn, 2016)

Kathleen Maddoxová se ve vězení chovala rozumně a byla v roce 1942 podmíněčně propuštěna. Odpykala si tři roky z pětiletého trestu. Malý Charles se radoval z toho, že opět bude žít se svojí matkou. První týdny po jejím návratu popisoval jako nejšťastnější chvíle svého života. (Guinn, 2016)

Kathleen se po několika týdnech se svým osmiletým synem přestěhovala do Charlestonu, kde začala pracovat jako úřednice v obchodě s potravinami. Zdálo se, že se jí daří navrátit do normálního života, ale Charles začal dělat potíže. Utíkal ze základní školy a chodil za ní rovnou do obchodu, což v ní vzbuzovalo zoufalství. Brzy si také všimla jeho snahy manipulovat s lidmi, a to především se ženami. Charles měl zájem o lidi, kteří pro něho mohou něco udělat. (Guinn, 2016)

Jeho matka měla i jiné starosti. Bylo ji pouhých čtyřicet let a opět ji lákal noční život než mateřské povinnosti. Charles byl dáván na starost pochybným chůvám. (Guinn, 2016)

V roce 1943 se Kathleen odhodlala, že bude žít jinak, tentokrát řádně. Začala chodit na setkání anonymních alkoholiků, poněvadž se její závislost na alkoholu prohlubovala. Zde potkala Lewise, který ji však nemohl nabídnout dlouhodobý pocit jistoty. Přesto chtěla po svém boku muže, i jako pomoc při výchově syna. V roce 1943 se za něho provdala. Lewis ale nakonec působil tolik problémů jako Charles. Ve velké míře pil alkohol. Nedokázal si udržet práci. Kathleen do práce chodila a uvědomovala si, že manžel jí nepomůže ani s výchovou. S Charlesem neměl trpělivost a oba neustále kritizoval. Kathleen vycítila, že si opět vybrala špatného partnera, ale věděla, že tento muž s ní chce alespoň zůstat. (Guinn, 2016)

Manson ve své knize na jednoho z matčiných partnerů vzpomíná takto. *„Když mi bylo dvanáct, současný milenec mé matky se jí dostal do hlavy. Na rozdíl od matčiných obvyklých dvoudenních nebo třídních románek, tento chlap tu byl několik týdnů. Jednou v noci jsem byl probuzen zvukem jejich opilých hádajících se hlasů. Nejvíc si pamatuji jeho slova: „Říkám ti, odcházím. Ty a já jsme to mohli zvládnout v pohodě, ale nemůžu vystát to tvé záhudné dítě.“ A pak maminky hlas: „Neodcházej, buď trpělivý. Miluji tě a něco vymyslíme.“* (Manson and Emmons, 1986, s. 34)

Charlesovo chování se začalo horšit. Kradl menší věci v obchodech nebo dokonce i ty cenné doma. Pokaždé, když ho matka přistihla u krádeže, nikdy se neomluvil. Vinu sváděl na ni nebo na Lewise, který ho neustále okřikoval. To i tehdy, kdy Charles nic neudělal. Proto se rozhodl dělat věci z trucu, protože stejně nakonec bude obviněný. Neustále se dopouštěl záškoláctví. Hrozby na něho neměly vliv. Přestával se ovládat a ječel. Kathleen se dostala do bodu, kdy ji došly nápady i energie. Dozvěděla se o školách, které pomáhaly nezvladatelným chlapcům, ve kterých panovala přísná disciplína. Tam by mohli jejímu synovi pomoci. (Guinn, 2016)

1.2.2 Dospívání v nápravných institucích

V roce 1947, kdy Charlesovi bylo dvanáct let, pro něj matka našla vhodné místo, aniž by o tom byl sám informován. V Indianě narazila na školu s názvem Gibault School. Jednalo se o instituci pro mladé delikventy, kterou vedli katoličtí kněží. Gibault byl školní kampus a to bez plotů a zdí. Přijímali žáky od páté do desáté třídy. Zde se jim dostávalo akademického vzdělání. Dále se učili řemeslům a pomáhali na farmě, která jim zajišťovala dostatek zeleniny. Povinností bylo každý den chodit na bohoslužby. Chlapci museli dodržovat pravidla a slušně se chovat. Za neposlušnost je od kněží čekali výprasky yardovým prknem. Charles zde podstoupil znalostní i psychologické testy. Podle školy byl jeho zájem ke školním povinnostem přinejmenším průměrný. Někdy se projevoval jako sympatický chlapec, přesto většinu času měl sklony k náladovosti. Charles byl nešťastný a utekl za svou matkou. Chtěl ji přesvědčit, že se poučil a že odted' bude sekat pouze dobrotu. Kathleen ale svého syna poslala zpět do Gibaultu. (Guinn, 2016)

Dospělý Manson ve své knize na tuto událost vzpomíná takto. *„Maminka za mnou občas chodila, ale ne tak často. Jestliže řekla, že mě uvidí příští týden, měl jsem štěstí, když se ukázala v příštích několika měsících... „Docela brzy půjdu domů. Moje maminka to*

řekla. *“ Další návštěva byla stejná. „Docela brzy, Charlie,“ byly slova mé matky. Já čekal a čekal. Nestalo se to. Plné zuby Gibaultu a unavený z čekání, utekl jsem. Pochopitelně jsem šel rovnou k mámě. Myslel jsem si, že jí ukážu, jak jsem dospěl a jak ji mohu pomoci... Byl jsem si jistý, že mě maminka obejmě. Vzala by mě k soudci a řekla mu, že se o nás může postarat. Všechno bude v pořádku. Bože, snil jsem! Předala mě a druhý den jsem byl zpátky v Home for Boys. Ale už jsem se necítil jako chlapec. Nebyly žádné slzy. Přinejmenším žádná, která mi stékala po tvářích. Necítil jsem se slabý nebo nemocný, ale také jsem věděl, že už se nemůžu usmívat nebo být šťastný. Byl jsem rozhořčený a věděl jsem, že je to skutečná nenávisť. “* (Manson and Emmons, 1986, s. 36)

Po několika měsících zase utekl. Tentokrát ne ke své matce. Vloupal se do menších obchodů, kde ukradl peníze, aby si mohl pronajmout pokoj. Jako třináctiletý chlapec byl dopaden při pokusu vykrást další obchod. (Guinn, 2016)

Soudce vzal v potaz dobu, kterou chlapec strávil v Gibault School. Chybně usoudil, že je Charles katolík a poslal ho do Boys Town ve městě Omaha. V té době bylo Boys Town nejznámější nápravnou institucí v Americe. Charles zde nezůstal dlouho, už čtvrtý den po příjezdu ukradl se svým přítelem Blackeim Nelsonem auto a odjeli za Blackieho strýcem. Chlapci během cesty získali pistoli. Jedná se zde o jeho významný posun v kriminální kariéře, poněvadž se dopustil dvou ozbrojených přepadení (v obchodě s potravinami a kasinu). Chlapci poté pracovali pro strýce, který se živil jako zloděj. Po dvou týdnech byl opět chycen. (Guinn, 2016)

Soudce nebyl tak soucitný jako poprvé a Charlese poslal do chlapecké školy v Plainfieldu zvané Boys School (v roce 1949). Této instituci se říkalo „pastřák.“ Také se zde žákům dostávalo akademického vzdělávání, učení řemeslům a práci na farmách. Zásadní rozdíl byl ale v tom, že do této instituce se dostávali chlapci ve věku od deseti do jednadvaceti let, kteří měli za sebou zločiny jako loupež či zabití. Dostávali zde ve velké míře fyzické tresty. Od prostých výprasků dřevěným prknem, až po tzv. kachní chůzi (jedná se o pohyb ve dřepu s rukama držící kotníky). Ani chlapci chovající se slušně neunikli fyzickému utrpení. Ať už během dne či v noci, zaměstnanci nedohlíželi na pořádek v noclehárnách, starší chlapci využili příležitostí a mladší chlapce šikanovali či je dokonce sexuálně zneužívali. Charles byl drobného vzrůstu a v zařízení se snažil především přežít. Jeho schopnost manipulovat s ostatními a osvědčené strategie naříkání, lhaní a zastrašování zde byly neúčinné. Přestože měl na svůj nízký věk kriminální

zkušenosti, v porovnání s ostatními patřil mezi začátečníky. Předpokládá se, že Charles byl opět staršími chlapci sexuálně zneužíván. Učitelé z Boys School o Charlesovi psali, že dokáže odvádět dobrou práci, ale pouze pro ty, od kterých může něco získat a že také nikomu nedůvěřuje. V této instituci se cítil v neustálém nebezpečí, a proto si vytvořil celoživotní obranný mechanismus, který nazval jako „hru na šílence.“ Když se blížila nebezpečná situace a on se nedokázal bránit, začal se před potencionálním útočníkem chovat jako blázen, tím že dělal obličejky, vydával skřeky, mával rukama. Pokoušel se o všelijaká mimická a tělesná gesta, aby své agresory zastrašil. Ne vždy se mu to povedlo. (Guinn, 2016)

V roce 1949 byl jedním ze šesti chlapců, kteří se pokusili o útěk z Boys School. Nebyl to ale jeho úplně první útěk, předtím se pokusil už o čtyři, ale tento se dostal do novin. Jednalo se totiž o nejpočetnější misi tohoto typu v dějinách Boys School. Charles byl sebrán po dvanácti hodinách, a to při pokusu o vyloupení čerpací stanice. (Guinn, 2016)

Charles se o útěk pokusil znovu ve svých šestnácti letech (v roce 1951). V této době byl v zařízení natolik známý, že se přátelil s drsnějšími chlapci. S dalšími dvěma chlapci ukradl automobil. Společně se vloupali do několika čerpacích stanic. Všichni nakonec byli dopadeni, tentokrát ale spáchali federální zločin, jelikož řídili zcizený automobil přes státní hranici. (Guinn, 2016)

Všichni tři chlapci byli odsouzeni k nucenému pobytu v National Training School for Boys. V této instituci měli zůstat až do dosažení věku jednadvaceti let. Charles podstoupil testy schopností a inteligence. Jeho dosažený výsledek v IQ testu činil 109. V mechanických schopnostech a v manuální zručnosti byly výsledky uspokojivé. Charlese měl na starosti sociální pracovník, který napsal o něm posudek. Ve shrnutí stálo, že lze chlapce považovat za agresivně asociálního. Zčásti kvůli jeho nepříznivému rodinnému životu. (Guinn, 2016)

V National Training School for Boys se u Charlese začaly zřetelněji projevovat sklony k zahálečství a zdánlivá snaha o to někam zapadnout. Po měsíci stejný sociální pracovník poznamenal, že se Charles pouze snaží vyvolat dojem, že se intenzivně snaží, ale ve skutečnosti se nesnaží vůbec. Chlapec se v Boys School choval submisivním

způsobem, ale v National Training School for Boys vykazoval touhu stát se mezi ostatními chlapci dominantním. (Guinn, 2016)

Charles chtěl být přesunut do instituce s minimální ostrahou zvanou Natural Bridge Honor Camp. Taková příležitost se naskytl pouze nejnadějnějším. Charles využil své schopnosti manipulace na psychiatry. Podařilo se mu psychiatry přesvědčit, že jej matka zcela ignoruje a ani ho nikdy nemilovala. Psychologická zpráva z roku 1951 hovoří o chlapci trpícím silným pocitem méněcennosti. Tento nedostatek kompenzoval svou úskočností. V závěru této zprávy je napsáno, že se člověk nemůže ubránit dojmu, že je vnitru nesmírně citlivým chlapcem, který se ještě nevzdal naděje nalezení lásky, citu a bezpečí. Ještě tentýž rok byl přesunut do Natural Bridge. (Guinn, 2016)

Pokud by se v Natural Bridge řádně choval, mohl být propuštěn do péče své tety a strýce Thomasových. Charlese ale brzy poté přistihnou, jak znásilňuje jiného chlapce ze zařízení a drží mu při tom žiletku u krku. Tímto činem přišel o možnost propuštění a byl přeložen do Federálního nápravného zařízení v Petersburgu s vysokým stupněm ostrahy. (Guinn, 2016)

V nové instituci se sedmnáctiletý Charles už ani nepokusil udělat dobrý dojem. Začal využívat svoji „hru na šílence,“ a to častěji z pozice útočníka než oběti. Vedení instituce mělo plné ruce práce s ochranou ostatních před Charlesem, proto byl opět přesunut, a to do nápravného zařízení s maximálním stupněm ostrahy v Chillicothe. Nakonec i zde byl považován za nebezpečného pro své okolí. V jednom z posudků je dokonce napsáno, že by Charles neměl být puštěn ani přes ulici. Podle odborníků z nápravného zařízení není u Charlese Mansona žádná náprava možná. Chlapec ale později začal svým chováním všechny překvapovat. Choval se takovým způsobem, jakým by dle všemožných odborníků nedokázal. Pomocí sebekázně se snažil své nejhorší povahové rysy držet na uzdě. Přestal páchat závažné přestupky a pracoval na svém vzdělání. V nápravném zařízení pracoval v dopravní sekci. Naučil se zde údržbářské práce a opravy na vozidlech, které mu později přišli vhod. Dokonce mu byla udělena cena za záslužnou činnost. (Guinn, 2016)

Charles Manson byl ve svých devatenácti letech propuštěn na svobodu k Thomasovým, a to po sedmi letech života strávených v šesti různých institucích pro mladistvé delikventy. (Guinn, 2016)

„Současní odborníci na dětskou psychologii, na problematiku mladistvých delikventů a na dějiny amerického systému nápravných institucí v 50. letech minulého stoletím se shodují na tom, že Charlieho protizákonné a násilné jednání v dospělosti mělo své jednoznačné příčiny v zážitcích, které poznamenaly jeho dětství. Chyběla mu postava pečujícího otce, a přestože matka Kathleen jej milovala, zápasila se svými vlastními démony, na úkor emocionálního citového zázemí svého syna. Charlie vstoupil do džungle nápravných institucí jakožto bezmocný, zakrnělý dvanáctiletý chlapec, který přežil jen díky tomu, že přesvědčoval větší a agresivnější děti, že je blázen. Charlieho nejlepší schopnosti byly už v dětském věku kriminálního rázu – umět krást auta, vloupávat se do obchodů, prodávat zbraně a provádět ozbrojená přepadení, jako by byl dospělý.“ (Guinn, 2016, s. 60-61)

1.2.3 Svoboda

Charles po propuštění občas bydlel u Thomasových, méně často u své matky Kathleen, ale nejvíce času trávil u své babičky Nancy. Jakmile vyřešil, kde bude bydlet, začal si hledat práci. Najít si práci pro něho bylo obtížné, jelikož neměl otce, který by se za něj mohl ve společnosti přimluvit. Neměl žádný středoškolský diplom. Jeho jediné pracovní zkušenosti pocházely z nápravných zařízení. Přesto si nakonec našel práci na dostihovém závodišti, kde zametal stáje a uklízel po koních. Plat byl mizivý, ale jednalo se o legální zaměstnání, tudíž plnil podmínky podmínečného propuštění. Charlie zvířata miloval a cítil se s nimi dobře. Problémem pro něho byli ale lidé, co mu rozkazovali. Nejenom bydlení, ale i práci měl zajištěnou. Charles se tedy rozhodl, že je čas prozkoumat i společenský život, který byl nakonec pro něho nejtěžší. V McMechenu bylo pro veřejnost aktivit nespočet, ale většina mladých lidí se ve městě znala už celý život a Charlie byl pro ně nováček. V polepšovnicích se nenaučil společenským dovednostem, jako je třeba pozvat dívku na schůzku, či jít s přáteli do biografu. Jeho největší nadějí byla babička, s kterou chodíval každou neděli na ranní mše do Nazarénského kostela. Každý týden Charles poslouchal pastora, který říkal, že Písmo svaté je bezchybné a že všechny ženy jsou podřízené mužům. Dosáhnout spasení lze posloucháním pokynů z 1. listu Tesalonických, to znamenalo oprostít se od vlastní individuality, pýchy a majetku. Často byly z Bible citovány pasáže z apokalyptického Zjevení sv. Jana. Také navštěvoval nedělní školu, kde svými historkami z nápravných institucí nezapadal mezi ostatní a brzy se stal vyděděncem. (Guinn, 2016)

Jednoho dne se seznámil s dívkou jménem Rosalie Willisová, s kterou se začal pravidelně vídat. Ona byla oblíbenou dívkou, on místním vyvrhelem. Charlie a Rosalie požádali o povolení k sňatku 13. 1. 1955 a svatba se konala o čtyři dny později v Nazarénském kostele. Svatby se nezúčastnila jeho matka. (Guinn, 2016)

Manson o své dívce napsal. „*První dívka, se kterou jsem to kdy dělal a nakonec jsem se oženil... Někoho jsem miloval a ona mi lásku vracela... Poprvé ve svém životě jsem cítil, že můžu dobýt svět... Byla to super dívka, která neměla žádné požadavky, ale oba jsme byli jen pár dětí. Nevěděli jsme, jak nakládat s naším rozpočtem... Někdy jsme si nemohli koupit ani potraviny... Začal jsem hledat způsoby, jak věci urychlit.*“ (Manson and Emmons, 1986, s. 50-51)

Charlie si s novomanželkou pronajal levný byt a nadále pracoval. Stal se z něho vzorný občan. Jakožto ženatý muž si našel i nějaké přátele a už nebyl nadále povinen chodit do kostela. Od babičky už nic nepotřeboval, takže její názory Charliemu byly lhostejné. (Guinn, 2016)

Po čase jeho manželka otěhotněla a on potřeboval více financí. Vrátil se tedy zpět ke zločinu. Opět se dopustil federálního zločinu, při přejezdu státní hranice odcizeným vozem, ale tentokrát jako dospělý. Charlese ale nakonec zatkli za odcizení jiného automobilu. Soudce Charlese Mansona poslal na tři roky za mříže, a to do věznice San Pedro's Terminal Island Penitentiary. (Guinn, 2016)

1.2.4 Vězení

Charlie první měsíce v Terminal Island trávil jen tichým pozorováním svého okolí. Uvědomil si, že jej zde fascinují „pasáci“ a někteří z nich byli dokonce ochotni o svém řemesle s Charlesem diskutovat. Vyprávěli mu, jakým způsobem si podrobit vůli mladých dívek. Důležité je, si vybrat správný typ dívek. Měly by mít nedostatek sebedůvěry či problémového otce, takové pak snadno podléhají vábivým slovům. Podstatným krokem je dívky oddělit od rodiny a přátel. Dále je důležité nad nimi získat kontrolu a to prostřednictvím kombinace laskavých gest a bití. Musí si zapamatovat, kdo je jejich šéf. Ideální typem byla dívka jaksi nakřápnutá, nikoliv však zlomená. Měly by vás milovat a zároveň se vás i bát. Charles veškeré informace bedlivě poslouchal a naučil se je. (Guinn, 2016)

Manson se ve vězení dokázal ovládat, pokud on sám chtěl. Jeho motivací byla možnost podmíněčného propuštění. Všechno nasvědčovalo tomu, že by mohl být brzy propuštěn, ale pak jej Rosalie přestala navštěvovat. Začala žít s novým mužem a s Charlesem se brzy poté rozvedla. Byl natolik otřesený odchodem Rosalie, že se pokusil na vězeňském parkovišti ukrást auto. Podmínečné propuštění mu bylo zrušeno a k původnímu tříletému trestu mu přibyla pětiletá podmínka. (Guinn, 2016)

Manson o překvapivém odchodu své manželky píše. *„Všechna naděje skončila, když maminka oznámila: „Tvoje manželka, tvůj syn a její kamarád řidič kamionu se odstěhovali ze státu.“ Dodnes jsem nikdy neviděl ani neslyšel o ní ani o synovi, který pochází z našeho manželství. Když jsem se jí vzdal, můj přístup chtít být panem Poctivým mě opustil.“* (Manson and Emmons, 1986, s. 53-54)

V Terminal Island byl podroben testu inteligence, kde získal 121 bodů. Tato věznice pořádala pro trestance nejrůznější kurzy, které byly zaměřené na osobnostní růst, aby byli později na svobodě úspěšní. Trestanci zde mohli získat středoškolské diplomy. Charles vzděláním pohrdal, ale až na jednu výjimku. V té době bylo v módě vyhledávat a následovat guru. (Guinn, 2016)

Dale Carnegie byl úspěšným obchodníkem. Jeho přednášky a tištěné publikace byly zaměřené na to, jak si získat jedince a posluchačstvo. Kniha *Jak získat přátele a působit na lidi (How to Win Friends and Influence people)* se stala obrovským bestsellerem. Jeho vliv dosáhl i do věznice Terminal Island, kde byl vyučován jeho kurz, který trval přibližně čtyři měsíce. Charles Manson začal kurz navštěvovat a přečetl si jeho knihu. Jedna z kapitol obsahuje radu, že dotyčnou osobu máme nechat si myslet, že jde o její vlastní myšlenku. Tuto radu Manson začal později uplatňovat při přesvědčování ostatních lidí k provádění jeho kriminálních činů. (Guinn, 2016)

Zbytek pobytu v Terminal Island strávil tím, že si promýšlel plán, a to zásluhou vědomostí získaných od pasáků a Dalea Carnegieho. Charles byl po dvou letech a pěti měsících dne 30. 9. 1958 propuštěn pod podmínkou, že se musí pravidelně ohlašovat svému sociálnímu kurátorovi. (Guinn, 2016)

Charles na svobodě vyzkoušel několik zaměstnání jako sběrač nádobí, barman, pumpař či úředník v mrazárně. Byl pravidelně vyhazován, ale to mu nevadilo, důležité bylo, mít zaměstnání v době, kdy se měl hlásit u svého kurátora. Poté začal s kariérou

pasáka, která také nebyla úspěšná. Opět se vrátil ke kriminální činnosti, a to po pouhých sedmi měsících po podmíněném propuštění z vězení. Zatčen byl za pokus o zaplacení nákupu padělaným šekem. Policistům řekl, že šek ukradl z poštovní schránky, tím se dopustil dokonce dvou federálních přečinů. Charles nakonec dostal desetiletý podmíněný trest a nadále zůstal na svobodě. Což mu dalo příležitost pokračovat s pasáctvím. Zařídil převoz žen přes státní hranice za účelem prostituce. Téhož roku byl ještě dvakrát zatčen policií za krádež automobilu a používání zcizených kreditních karet. Soudem byl odsouzen k desetiletému trestu ve věznici McNeil Island. Charlesovi Mansonovi v té době bylo šestadvacet let. Pokud bychom nepočítali i dobu, během které pobýval v nejrůznějších polepšovnách, tak strávil celých čtrnáct let ve vazbě či v podmínce. (Guinn, 2016)

V roce 1961 Charles dorazil do věznice McNeil Island, která byla obklopena vodou, tudíž pokusy o útky zde byly minimální. Odborným personálem byl hodnocen jako energický muž, jehož vyjadřovací schopnosti působí lehkým a plynulým dojmem. Má ve zvyku výrazně gestikulovat a dramatizovat situace, aby tak upoutal posluchačovu pozornost. Dále se ve zprávě píše, že skrývá svou osamělost a nepřátelství pod maskou vtíravosti. (Guinn, 2016)

V McNeil Island ho upoutala skupina scientologů způsobem, kterým dávali najevo své duchovní přesvědčení. V roce 1954 muž jménem Hubbard založil Scientologickou církev v Los Angeles. Hubbard ve své knize, *Dianetika: Moderní věda o duševním zdraví*, šíří své metody, které vedou k dosažení duševního zdraví a štěstí. Zaměřuje se na to, jak změnit sám sebe, či jak se osvobodit od úzkostí. Jednalo se o další způsoby, které by mu mohly sloužit k manipulování ostatních. V odborné zprávě z roku 1961 stojí, že Charles své problémy zdá se začal řešit s určitou hloubkou, a to díky studiu scientologie. Manson působil dojmem, že dělá pokroky. (Guinn, 2016)

Dokonce i o svém pokroku píše v knize. *„Do McNeilu jsem dorazil v červenci 1961. Bylo mi dvacet šest let. Prvních patnáct měsíců, co jsem tam byl, jsem se snažil vypadat, jako bych všechno v životě zažil a věděl jsem všechno, co jsem měl vědět... Ale na konci roku 1962, když se nade mnou přenesl mrak, jsem se viděl, jaký ve skutečnosti jsem: nedospělý, zmatený člověk. Byl jsem bez směru nebo správného cíle v životě. V následujících letech jsem přestal být malým prostořekým bláznem... Myslel jsem to s hudební cestou vážně a cítil jsem, že mám hlavu otočenou správným směrem. Cítil jsem, že jsem ušel dlouhou cestu.“* (Manson and Emmons, 1986, s. 73)

Matka Kathleen začala svého syna ve vězení navštěvovat. Charles jí dával seznam věcí, které by mu měla opatřit. Především vyžadoval peníze na novou kytaru, neboť hraní na ni, bylo jeho velkým koníčkem. Matka ale namítla, že nemá dostatek peněz, což ho rozzlobilo. Kathleen si dávala často za vinu, že nebyla pro Charlese dobrou matkou. Rozhodla se, že dá rodičovství druhou šanci a adoptovala s Lewisem holčičku, kterou pojmenovala po své zesnulé matce Nancy. Jednoho dne s miminkem přišla navštívit Charlese a oznámila mu, že má holčičku. Charlie se rozzuřil a začal se vyptávat, kolik ji adopce stála, když předtím tvrdila, že nemá peníze na koupení kytary. (Guinn, 2016)

Manson dokonce na tuto hádku vzpomíná ve své knize. „*Řekl jsem své matce, že ji nechci znovu vidět, vstal jsem a odešel z návštěvnické místnosti. Byla to ošklivá scéna, které jsem často litoval.*“ (Manson and Emmons, 1986, s. 71-72)

Manson rád poslouchal hudbu. V roce 1964 se stala slavnou britská kapela Beatles a její sláva se dostala dokonce i do vězení McNeil Island, kde často hrála z rádií. Charlesovi se líbila jejich hudba, ale více ho zaujal velký obdiv, kterého se jim dostávalo. Sám celý život toužil po obdivu ostatních, proto se rozhodl, že se stane slavným. Uměl hrát na kytaru a zpívat. Tudíž začal o sobě prohlašovat, že se jednou stane slavnějším než samotní Beatles. Veškerý svůj volný čas trávil s kytarou v ruce a skládal písničky. (Guinn, 2016)

Kathleen se rozvedla s Lewisem a v roce 1965 se provdala za jiného muže. Tentokrát byla šťastná, jelikož její třetí manžel byl pracovitý a malou Nancy zbožňoval. Společně se chovali jako opravdová rodina. Kathleen věděla, že Charlese momentálně zajímala pouze hudba a rozhodla si odpočinout od jeho problémů. Nakonec ho přestala zcela navštěvovat. (Guinn, 2016)

Charles se ve vězení seznámil s Philem Kaufmanem, který se dříve živil jako komparzista ve filmu a v televizi a přátelil se s lidmi z hudebního průmyslu. Jakmile tuto skutečnost Manson zjistil, stali se z nich přátelé. Kaufman si brzy uvědomil, že se přátelí pouze s lidmi, co mu mohou být prospěšní, což mu nevadilo, jelikož s ním byla legrace. Také si všiml, že Manson uctívá především sám sebe a tvrdí, že černí lidé jsou od přírody geneticky druhořadí. (Guinn, 2016)

Poslední zpráva pocházející z vězení byla napsána roku 1966. Hovoří se v ní, že Charles odmítá účast na odborných kurzech a nadále už netvrdí, že je scientolog. Jeho

jedinou vášní je hudba a hra na kytaru. Po propuštění z vězení nemá žádné plány a dokonce nemá kam jít. V závěru zprávy je napsáno, že se nedá očekávat změna jeho přístupu a chování. Problémem se ale stalo vězení McNeil Island, které bylo natolik přeplněné, že Charles splňoval požadavky k podmíněčnému propuštění. (Guinn, 2016)

Phil Kaufman tvrdil, že Charlesovy skladby nejsou špatné, ale ani obdivuhodné. Byl podle něho vcelku obstojný zpěvák. Přesto mu dal kontakt na Garyho Stromberga z Universal Studios v Los Angeles. (Guinn, 2016)

Charles Manson byl 21. 3. 1967 podmíněčně propuštěn a to ve svých dvaatřiceti letech. Začal si uvědomovat, jak se ve vězení cítil v bezpečí a že se životu na svobodě nedokáže přizpůsobit. (Guinn, 2016)

1.2.5 Život po propuštění z vězení

Charles se nejprve vydal do města Berkeley, blíže k univerzitnímu kampusu Kalifornské univerzity. Z vězení byl zvyklý na krátké sestřihy na hlavách, ale v ulicích potkával muže s dlouhými vlasy a se zarostlou tváří. Dívky nosily flanelové košile a džíny. Chlapci i dívky nosili kolem krku korálky. Město se mu zamlouvalo, poněvadž se zde rebelové mohli cítit jako doma. Jeho noví přátelé jej pokládali za hrdinu. Podle nich se Charles postavil vládě a fašistické policii, tedy „prasatům“ (tak se jim v revoluční hantýrce přezdívalo). Manson se cítil vítaný, ale brzy si uvědomil, že místní studenti mu nemohou nic nabídnout. (Guinn, 2016)

Mary Brunnerová, třidvacetiletá dívka s bakalářským titulem, pracovala jako pomocná knihovnice. S Charlesem se seznámila v kampusu. Ihned vycítil osamělou dívku a navázal s ní kontakt. Zmínil se jí, že nemá kde bydlet. Navrhla mu na několik dní bydlení u sebe doma. Mary chodila pracovat do knihovny a Charles odcházel do ulic Berkeley s kytarou v ruce. Brzy si začal vodit dívky do jejího bytu. Mary s tím zpočátku nesouhlasila, ale Charles ji dával najevo, že je krásná a důležitá a ona o tyto pocity nechtěla přijít. S oblibou praktikoval volnou lásku. (Guinn, 2016)

Postupem času zjistil, že nejlepší lokalitou pro jeho hledání partnerek bude sanfranciská čtvrť Haight, kde se často pořádaly LSD večírky. V Haightu jste také mohli narazit na stoupence nejruznějších věr (např. na buddhisty, hinduisty, fundamentální

křesťany, anarchisty). Spoustu dalších lidí, která na sebe brala podobu guru, a to za účelem svést důvěřivé mladé. (Guinn, 2016)

Manson do Haightu dorazil roku 1967. Zažil zde svoji první zkušenost s LSD, která se mu líbila. Vstřebával dění kolem „generace lásky“ a snažil se přijít na způsob, jak ji využít ve svůj prospěch. Vzhledem všudypřítomné volné lásce pasáctví nepřipadalo v úvahu. (Guinn, 2016)

Diggeri byli anarchisté a jedinému čemu věřili, bylo, že organizace, podniky, vláda, školy i obchody omezují lidem svobodu. Podle jejich názoru mělo všechno patřit všem, a to dokonce zdarma. Charlese fascinovali. Den co den je sledoval, jak se probírají vyhozeným jídlem v kontejnerech supermarketů. Vytahovali z nich výživnou, dokonce i chutnou stravu. Nejvíce ale obdivoval práci jejich žen, které vykonávaly pokyny mužů. (Guinn, 2016)

Charlie měl v plánu se brzy vydat do Los Angeles, kde by uzavřel nahrávací smlouvu, ale ještě před cestou si chtěl vybudovat stádo věrných následovníků. Všechny slavné osobnosti mají svůj doprovod, který jim masíruje jejich ega a vyřizuje za ně úkoly. Rozhodl se najít si své věrné. Nejprve poslouchat místí gurma a poté začal přidávat svá vlastní moudra. Zaměstnání nehledal, protože o finance se starala Mary. Platila nájem, vařila a prala mu oblečení. (Guinn, 2016)

Charlesova pouliční filozofie se skládala z textů Beatles, pasáží z Bible a scientologie. Všechny tyto poznatky vložil do svého dramatického podání, které se naučil z metod Dalea Carnegieho. Charles měl ve zvyku si se svojí kytarou najít volné místo někde na chodníku či v parku. Téměř s každým kolemjdoucím se dal do řeči a zahrál pár svých písniček. Byl mistrovským řečníkem a uměl si pohrávat s hlasem. Vášnivě gestikuloval. Svým posluchačům vykládal, že člověk se jedinečně osvobodí, když se všeho vzdá, tedy především majetku, vlastní individuality a ega. (Guinn, 2016)

„Celé moje roky ve vězení mi otevřely mysl na všechno, co ty děti od života chtěly... Vlastně jsem měl pocit, že jsem o krok nebo dva napřed před těmi, kteří stále experimentovali a hledali... Měl jsem odpovědi na všechny frustrace těch dětí, které prchají z domovů. Z velké části bylo na všechno odpovězeno takto, „Buďte sami sebou, milujte sami sebe, ale opusťte své ego. Nenechte se ovlivnit hmotnými věcmi. Neděje se nic špatného, jestliže se cítíte dobře a uspokojí vás to. Žijte přítomností, zapomeňte na

včerejšek a na zítřek příliš nemyslete. Láska je pro každého a je jí třeba sdílet. Moje filozofie byla pro mě skutečná a byla přijata téměř všemi, kteří poslouchali. Zdálo se, že všechno, co jsem řekl, zapůsobilo na lidi kolem mě.“ (Manson and Emmons, 1986, s. 103)

Vzpomněl si, že nejlepší je verbovat nalomené dívky, nikoliv už zničené životem. Své potencionální následovnice postupně testoval a především se snažil, držet je stranou od ostatních guruů. Poté je nechával, aby mu sami přiváděli další stoupence, ale konečné rozhodnutí, kdo zůstane ve skupině či nikoli, bylo na něm. (Guinn, 2016)

Jeho druhou stoupenkyní se stala osmnáctiletá dívka Lynne Frommeová, která odešla z domova. Její minulost byla plná emocionálních problémů a Charles se chopil příležitosti. Přivedl si ji domů k Mary. Po čase si všichni tři společně pronajali byt v Haightu. (Guinn, 2016)

Manson během jednoho stopařského výletu poznal bývalého pastora Deana Moorehouse, který ho pozval k sobě domů. Tam se seznámil s jeho manželkou a s dcerou Ruth Ann. Doma měli staré piano a Moorehouse mu jej věnoval. Charles ho vyměnil s jedním z Moorehouseových sousedů za starší minibus (Volkswagen). První mu do minibusu nastoupila Ruth, která s ním i utekla. (Guinn, 2016)

Další dívkou se stala devatenáctiletá Pat Krenkwinkelová, které se rozvedli rodiče. Žila se svoji nevlastní drogově závislou sestrou a synovcem. Charles ji nabídl, ať s ním odejde a ona s radostí souhlasila. Dokonce mu dala svoji kreditní kartu, kterou každý měsíc její otec doplňoval. Nadále si už nemusel dělat starosti s placením benzínu. (Guinn, 2016)

Rozhodl se, že s děvčaty navštíví svoji matku Kathleen, ta ho ale ráda neviděla. Než mu otevřela dveře, řekla své dceři Nancy, ať se schová. Kathleen mu odmítla půjčit peníze, takže nakonec se vztekem odešel. To bylo naposledy, co spolu hovořili. Dívkám poté pověděl, že matku nemůže nikde najít, a tak podniknou jiný výlet. (Guinn, 2016)

Jeho následovníci opustili své biologické rodiny. Charles jim tvrdil, že s ním se stanou *skutečnou* rodinou, ta je bude přijímat a milovat takové, jací sami jsou, a ne proto, jaké by je chtěli mít ostatní. Občas ale byla atmosféra jiná. Od dívek požadoval oddanost a za neuposlechnutí je bil. Ve své skupině obdivovatelů toužil mít i muže a nejlepší cestou, jak je získat, bylo opět přes dívky. Ty naučil, aby se kdykoliv, kdekoliv a s kýmkoliv na jeho nařízení sexuálně poddaly. Naučil je, že morální zábrany jsou chybné. (Guinn, 2016)

Další dívkou v jeho skupině se stala dvacetiletá Susan Atkinsová, která z nich byla nejpodivnější. V patnácti letech ji umřela matka na rakovinu a ona se musela starat o svého mladšího bratra a otce. Pokusila se o sebevraždu, podobně jako Lynne. Vystřídala i několik násilnických partnerů. Susan byla pohledná a vyzařovala z ní agresivní sexualita, kterou Charles potřeboval. (Guinn, 2016)

Manson se domníval, že mnoho dívek trápí výčitky svědomí v oblasti sexuálních myšlenek, které měly ohledně svých otců. Jeho taktikou právě bylo, toto téma dívce nadhodit před milostným aktem. Těchto zábran se dotyčná zbaví pouze jedinou cestou. Bude si představovat milování se svým otcem. Když akt skončil, slíbil ji, že ji nikdy neopustí. Pro řadu dívek šlo o velký zážitek. (Guinn, 2016)

Charles zakazoval antikoncepci, neboť nebyla přirozená. Jeho první stoupenkyně Mary s ním otěhotněla, z čehož měl radost. Tvrdil, že duševní čistotou oplývají pouze děti, které jim půjdou příkladem, jací by měli být oni sami. S rostoucí rodinou minibus přestával stačit, tak jej vyměnil za starý žlutý školní autobus. Sedačky vytrhaly a namísto nich použily polštáře a spací pytle. (Guinn, 2016)

1.2.6 Los Angeles

Cestou ze San Fransicka do L. A. měl povznesenou náladu. Charles se nemohl dočkat, až podepíše nahrávací smlouvu. Potřeboval na Garyho Stromberga z Universal Studios udělat dobrý dojem. Dal si na sobě opravdu záležet, přesto Garyho pozornost spíše přitahovaly dívky. Stromberg si ho nakonec poslechl a usoudil, že má potenciál, tudíž mu domluvil zkoušku ve studiu. Především chtěl zjistit, jak jeho tvorba bude znít v nahrávacím prostředí. Hraní ve studiu dopadlo katastrofálně. Charlesovi vadily mikrofony, kabely a ze všeho nejvíce příkazy od zvukařů. Stromberg mu nahrávací smlouvu nedal, pouze taktně doporučil, aby na svých písních ještě zapracoval. V budoucnu se o to může pokusit znovu. (Guinn, 2016)

Jednoho dne se seznámil s Bobbym Beausoleilem, při kterém stála skupina věrných dívek. Na rozdíl od Charlese, který byl dosti nízkého vzrůstu a dívky lanořil hezkými slovy a kázáním, Bobbyho děvčata při něm stála kvůli jeho pohledným rysům. Charlesovi byl prospěšný, neboť ho seznámil s učitelem hudby, Garym Hinmanem, který byl ale vůči jeho

spirituálnímu povídání imunní. Stejně jako Bobby se stal pouhou výhodnou známostí, ale ne členem skupiny. (Guinn, 2016)

Další stoupenkyní se stala čtrnáctiletá Dianne Lakeová, kterou dával ostatním za příklad, neboť ještě nebyla zkažena vlivem svých rodičů či společností, tak jako zbytek skupiny. (Guinn, 2016)

Charles na ženy kladl větší nároky než na muže, kteří se chtěli do jeho skupiny přidat. Měl ve zvyku je izolovat od ostatních, a poté je mentálně a sexuálně zlomit. Ovládal je sexuálně ze dvou důvodů, aby si upevňoval své vlastní dominantní postavení a aby byly ochotny se komukoliv odevzdat na jeho příkaz. Pokud měl ve skupině dívku, kterou přijal pouze kvůli peněžnímu daru, a tato hotovost po čase došla, vyzval ji k odchodu. Oznamil ji, že ještě musí na sobě zapracovat, doté doby nebude hodna být členkou. (Guinn, 2016)

V roce 1968 bylo ve skupině přes dvacet členů, které učil, že jejich křestní jména slouží jako prostředek manipulace ze strany společnosti. Charles jim doporučil, aby si v jeho skupině vytvořili novou identitu. Členové si svá jména měnili dle libosti, což později působilo velké problémy vyšetřovatelům a médiím. (Guinn, 2016)

Běžný den skupiny vypadal následovně. Všichni vstávali pozdě a snídani připravovaly pouze dívky z toho, co zbylo z večere předešlého dne. Jednalo se o ovoce, zeleninu či koláčky. Pojídání masa bylo zcela zakázáno. Na snídani příliš nezáleželo, bylo potřeba dostat něco do žaludku. Zatímco muži během dne pracovali na autech a motorkách, ženy se vydávaly do kontejnerů pro jídlo. Poté jídlo připravily, servírovaly a umyly nádobí. Podle Charlese se jednalo výhradně o práci pro ženy. Jejich hlavním posláním bylo sloužit a uspokojovat muže. Během skupinového posezení si všichni dali dávku LDS, při kterém Charles kázal. Jak důležité je vzdání se své individuality, majetku a že život a smrt znamená to stejné. Někteří odpoledne si dopřávali skupinový sex. (Guinn, 2016)

Dennis Wilson, bubeník skupiny The Beach Boys, si pronajímal starý lovecký srub, kde pořádal v podstatě non-stop večírky. Dennis byl štědrý a dosti rozhazovačný. Do tohoto sídla vodil každého, kdo ho nějakým způsobem upoutal. Zahrnoval je jídlem, drogami i dárčky. Většina hostů u něho nezůstala příliš dlouho, alespoň dokud nepoznal Charlese Mansona. (Guinn, 2016)

Wilson běžně zastavoval stopařům. Takto jednoho dne zastavil dívkám Pat a Yeller, které pozval k sobě domů. Po jídle si popovídali i o jejich Charlesovi. Dennis se s nimi poté rozloučil. Dívky nevěděly, že se jednalo o slavnou osobu, dokud o něm nepověděly Mansonovi. (Guinn, 2016)

Jiný den se Wilson vracel domů. Všiml si, že u dveří domu stojí drobný muž, který se na něho usmívá a mává. Vešel dovnitř a uviděl skupinu lidí. Neznal je, kromě dvou dívek. Pat a Yeller mu Charlese formálně představily. Když se druhý den Dennis probudil, tato skupina tu stále byla a nejevila sebemenší známky toho, že by odešla. Wilsonovi to ale nevadilo, poněvadž se mu začaly líbit jeho dívky. Brzy podlehl i Mansonovi. Představil ho i svým nejlepším přátelům, Greggu Jakobsonovi, který pracoval jako hledač talentů a Terryemu Melcherovi, který pracoval jako hudební producent. Charles si Jakobsona také brzy získal, a to opět prostřednictvím svých mouder a dívek. Byl pozván do Brother Records, aby si ho mohli poslechnout ve studiu, ale nikdo tímto objevem nadšen nebyl. Členy Beach Boys a vedení Brother Records jeho jednoduché písně nepřesvědčily k uzavření nahrávací smlouvy. Přesto chtěl být Charles nadále v blízkosti Wilsona, neboť on věřil v jeho talent. Terry Melcher, ale striktně odděloval soukromý a pracovní život. Také se lišil tím, že si přátele vybíral velmi opatrně. Charlesem nebyl nikterak ohromen. Jakobson ale nadále věřil, že by z toho jednoho dne mohla být nahrávací smlouva. Právě on si všiml, jak občas Charles a jeho skupina o sobě mluví, nazval je tedy Rodinou (Family). Všem se tato přezdívka líbila a ujala se. (Guinn, 2016)

Dennis si začal uvědomovat, že Charles žádnou nahrávací smlouvu nedostane, ale chtěl mu přesto pomoci. Navrhl, ať mu pomůže s textem, ale Manson se zase chybně domníval, že se stane textařem pro Beach Boys. Charles zahrál pár svých skladeb, ale výsledek byl pouze poslouchatelný. (Guinn, 2016)

Do Wilsonova domu si našel cestu i jednadvacetiletý mladík Charles Watson, který při stopování zavezl Dennise domů. Chlapec pocházel z Texasu, kde byl příkladným občanem. Zažil mnoho školních úspěchů, ale poté objevil drogy a školu nedokončil. U Wilsona se seznámil s Mansonem a jeho Rodinou, kteří na něho udělali velký dojem, stal se jejich členem. (Guinn, 2016)

Dennisu Wilsonovi začalo docházet, že Charles se nechystá z jeho domu někdy odejít. Neustále za všechno platil, např. za návštěvy členů Rodiny u zubařů či lékařů, kteří

je léčili z pohlavně přenosných chorob. I během krátkého koncertního turné s Beach Boys zůstala Rodina v jeho domě. Po návratu z turné si ho zavolali účetní z Brother Records a zajímalo je, jak mohl utratit v cukrárně Alta Dena 800 dolarů, když byl na turné. Jeho spolubydlící ho stáli minimálně 100 tisíc dolarů. Wilson se rozhodl je nevyhodit, dobře věděl, že mu brzy skončí pronájem domu. Sbalil si nejdůležitější věci a v tichosti se vystěhoval. Charlese a jeho Rodinu poté vyhodil Wilsonův bývalý domácí. (Guinn, 2016)

Manson o Wilsonovi ve své knize píše. *„Dennis nám otevřel dveře svého domu, a jak moc mu to jeho obchodní agenti dovolili, otevřel i své kapsy. Jiní nás vyobrazili jako hejno supů, kteří se k němu nastěhovali. Nikdy jsme se nenastěhovali. Někteří z nás tam zůstali několik dní, ale vždy s pozváním. Také s námi strávil nějaký čas na ranči. Měl rád svůj chlast, trávu a kokain... Jako celebrita v hudebním a filmovém průmyslu mohl mít dívky všech věkových skupin, tvarů a velikostí, jen kdyby se zeptal. Ale v kruzích, ve kterých se nacházel, nejvíce chtěli majetek a manželství. Dívky se mnou toto od Dennise nechtěly. Takže za všechno dobro, které dával a sdílel s námi, jsme i my dávali a sdíleli s ním.“* (Manson and Emmons, 1986, s. 147)

1.2.7 Ranče

Rodině se rozbil školní autobus a jedna z dívek navrhla, že její kamarád by ho možná dokázal opravit. Dotyčný bydlel na Spahnově ranči, který si Charles ihned zamiloval a chtěl se zde se skupinou zabydlet. Stačilo přesvědčit George Spahna, osmdesátiletého majitele ranče se špatným zrakem. Charles Spahnovi řekl, že by chtěl se svými přáteli na ranči žít. Nemají sice peníze, ale jsou zruční a budou pomáhat, kde bude třeba. Jednu ze svých dívek (Lynne) určil jako Spahnovu osobní hospodyni, která mu uklízela, vařila a uspokojovala i jeho sexuální potřeby. Charles tvrdil, že přivedl pouze pár přátel, ale jednalo se asi o osmnáct a během dalších měsíců jich bylo pětatřicet. Ranč opustili i původní obyvatelé, neboť na ně skupina vyvíjela tlak. Občas se na ranč dokonce přijeli podívat Jakobson, Wilson i Melcher, kterým se stýskalo po dívkách. (Guinn, 2016)

Manson o Lynne napsal. *„Bylo řečeno, že jsem Lyn nasadil do Georgeova domu kvůli svým vlastním postranním motivům, ale není to tak. Lyn si myslela, že Georgovi bude vyhovovat mladší a schopnější člověk, a tak se z ní stala stálá kuchařka, hospodyně a společnice. Při zařazení sebe do této role si možná vybrala jednu z nejpohodlnějších životních podmínek na ranči. Také mě mohla informovat o tom, co se dělo mezi Georgem a*

ostatními, kteří by mohli mít odpor k některým našim aktivitám a našemu životu na ranči. Pokud, jak někteří řekli, spala s Georgem, aby dále zlepšila naši pozici tam ve Spahnu, tak to bylo její přání a její věc. Ne moje!“ (Manson and Emmons, 1986, s. 145)

Den na ranči začínal brzy, neboť všichni stávali v sedm ráno. Po rychlé snídani se starali o koně, které připravovali pro turisty. Druzí opravovali, čistili stáje a starali se o všudypřítomný pořádek. Oběd u nich neexistoval, pouze snídane a večeře. V odpoledních hodinách dívky vyrážely hledat potravu. Z toho, co přinesly, uvařily večeři, která byla pro všechny členy povinná. Nejdřív se mohli najíst muži, a ženy pak dojedly to, co zbylo. Večer se často konaly LSD seance, při kterých Charles kázal. (Guinn, 2016)

Manson ostatním zakázal kalendáře, náramkové hodinky a hodiny kvůli tomu, aby se koncentrovali pouze na přítomnost. Zakázal i brýle, neboť tvrdil, že nejsou přirozené. Zastával názor, že dobré je jen to, co je přirozené. Knihy byly rovněž zakázány. Protože se spisovatelé snaží ovládat čtenářovu mysl, některé z knih i spálil. Jedinou výjimkou byla Bible. Zapovězen byl i alkohol, neboť otupoval mysl a oni si ji potřebovali rozšiřovat. (Guinn, 2016)

Spahnův ranč byl skvělým místem, ale Charles si přál nějaké nové, nejlépe daleko od města a civilizace, kde by měl Rodinu zcela pod kontrolou. Od jedné z dívek se dozvěděl o Myers ranči, který se nacházel v Údolí smrti. Nedalo se tam žít sice v přepychu, ale bylo zde pár míst, kde se dalo obstojně žít. Mansona však upoutaly dvě sousední kamenné budovy na Barkerově ranči. Elektrický proud zajišťoval generátor a v jedné z budov se nacházely kamna a koupelna. Cítili jste se zde jako na konci světa. Majitelku Arlene Barkerovou požádal o povolení k bydlení a daroval ji jednu ze zlatých desek Beach Boys, poněvadž tvrdil, že je slavným muzikantem. (Guinn, 2016)

Mnoha členům se tento nový ranč nelíbil, bylo zde velké vedro a byly stovky mil od civilizace. Hrozilo jim nedostatečné zásobování jídlem a drogami. Charles je však varoval, že to nebude trvat příliš dlouho a v okolním světě se začnou dít nepokoje. (Guinn, 2016)

Dennis Wilson přidal do nového alba Beach Boys skladbu „Never Learn Not to Love,“ kterou upravil ze skladby, kterou napsal sám Charles „Cease to Exist.“ Wilson i Jakobson přijeli na Barkerův ranč a řekli mu tuto novinu. Manson byl nadšen, uvědomil si, že by se měl přesunout zpět na Spahnův ranč, aby byl blíže k významným lidem

z nahrávacího průmyslu. Své skupině však řekl, že by se měli vrátit, neboť v Údolí smrti je zima velmi krutá a obává se o jejich zdraví. Přibližně ve stejné době, kdy se vrátili, skupina Beatles vydala nové album. (Guinn, 2016)

1.2.8 Kázání a zklamání

Beatles své nové album pojmenovali jako White Album, tedy Bílé Album. Charles byl z něho natolik nadšený, že ho Rodině pouštěl pořád dokola. Pozornost měli věnovat skladbám, a to především „Blackbird“, „Helter Skelter“, „Piggies“, „Revolution 1“ a „Revolution 9“, které dle Mansona zdůrazňovaly prorocký význam. Skladba „Blackbird“ předpovídala povstání utlačované černošské komunity. „Helter Skelter“ je o chaosu, který brzy vypukne. „Piggies“ popisovala odporné chování bohatých a mocných. „Revolution 1“ volala do útoku a „Revolution 9“ byla směsicí zvuků (střelby z kulometů a lidský řev). Album nejenom volalo celý svět do útoku, ale dle Mansona bylo především určeno právě jemu a Rodině. Během roku 1969, kdy se s Rodinou vrátí na Barkerův ranč, se k nim přidají samotní Beatles. Toto předpovídal na základě verše ze skladby „Honey Pie“, který hovoří o přeplutí Atlantiku. (Guinn, 2016)

Svým následovníkům často přednášel o tom, že zanedlouho vypukne černé povstání. Nejenže o tom mluví Beatles, ale i Bible, která prorokovala toto povstání, příchod Beatles i Charlese. Všechno se údajně dalo vyčíst z poslední knihy Nového zákona. (Guinn, 2016)

Zjevení sv. Jana je poslední knihou Nového zákona s apokalyptickým poselstvím. Jan se stává vyhnancem, za šíření Ježíšova učení. Za víru mu Ježíš daruje schopnost chápat a vidět znamení, které znamená blížící se Ježíšův návrat. Jan poté napíše varování několika křesťanským komunitám o tom, co se dozvěděl, že se stane. Někteří křesťané si vykládají Zjevení symbolicky, jako slib, že se Ježíš opět vrátí na Zem. Jiní si ho vykládají, jako doslovný popis toho, co se stane (např. příchod rohatých stvůr). (Guinn, 2016)

Charles interpretoval Zjevení jako příchod kobylek, které jsou v podstatě brouci (tím myslel Beatles). Budou mít na sobě šupiny, podobající se železným pancířům (kytary). Dále Zjevení hovoří o příchodu andělů na Zemi. První čtyři z nich budou členové Beatles a posledním pátým andělem bude Charles (ve formě hvězdy, které byl dán klíč od nekonečné propasti). Onu bezednou propast představovala díra v Údolí smrti. Na Zemi

povstanou utlačovaní lidé, především černošská populace, která se poté dostane k moci. Černí zabijí bílé. Helter Skelter tedy znamená událost či události, které spustí válku. Manson svou Rodinu dovede do bezpečí, a to do bezedné jámy, kde se budou skrývat před chaosem. Černošská populace nakonec zjistí, že nemá dostatečné inteligenční schopnosti pro to, aby vládla nad světem. Poté se Charles se svoji Rodinou vynoří z oné jámy a stanou se pány světa. Jistěže Charles bude v nejvyšším vedení. (Guinn, 2016)

Následovníci byli touto novinou ohromeni. Dívkám tvrdil, že budou-li loajální i v bezedné propasti, změní se v nádherné bytosti, a to dle svého přání. Pokud by se někdo odvážil Rodinu opustit, čeká je strašlivý osud, neboť jsou bílí a budou zabiti, či se stanou otroky černošského obyvatelstva. (Guinn, 2016)

Manson se ve své knize obhajuje slovy. *„Dva nebo tři z těch, kteří žili v našem kruhu, napsali knihy a tvrdí, že když mě poprvé potkali, mával jsem kouzelnou hůlkou lásky a hudby. Jediným mávnutím se dostali pod moje kouzlo a museli být se mnou. I když neříkají, že magie odezněla, říkají, že kolem začátku roku 1969 jsem začal procházet osobnostními změnami, které nakonec způsobily, že se láska a soudržnost proměnily ve zlo a nespokojenost. Říkají, že jsem se stal zatrpklým a frustrovaným, protože jsem nikdy nebyl schopen úspěšně nahrávat. Říkají, že jsem byl ovlivněný skupinou Beatles, převážně Bílým Albem s písněmi „Piggies,“ „Revolution #9“ a „Helter Skelter,“ které pro mě a můj kruh obsahovaly speciální zprávy, že jsem je interpretoval jako signály k vytvoření povstání mezi rasami a začal jsem programovat každého, aby se připravil na sračky, které se chystají přijít. Nepopírám zklamání z toho, že jsem nedosáhl svých hudebních cílů. Nepopírám ani to, že na mě Bílé Album zapůsobilo. Ale musím říct, že ty děti vyjadřovaly své vlastní nápady víc, než to, co mi procházelo vlastní myslí. Sakra, to byly děti generace Beatles.“* (Manson and Emmons, 1986, s. 165)

Charles nadále čekal na průlom ve své hudební kariéře. Na albu Beach Boys se však jeho skladba neobjevila. Když si poslechl „Never Learn Not to Love“ vybuchl vzteky. Wilsonovi předtím prikázal, že nemůže měnit slova, jedině hudbu a dokonce autorem písně byl dle anotace pouze Dennis Wilson. Nejenže Charles nedostal uznání, ale i samotná píseň se propadla v hitparádách singlu. Manson si přesto uvědomoval, že Wilsona stále potřebuje kvůli jeho příteli. Terry Melcher se stal jeho poslední nadějí. (Guinn, 2016)

Terry Melcher několikrát Rodinu navštívil na Spahnově ranči, ale hlavním důvodem nebyla Charlesova hudba, ale dívky, především Ruth Ann. Když měl opravdu přijet kvůli poslechu jeho skladeb, Charles všem nařídil, aby se začali připravovat na jeho návštěvu. Do té chvíle byla Rodina zaměstnána přípravami na Helter Skelter (např. uzpůsobování vozů na cestu pouští, sebeobrana nožem). Proto byli udiveni, proč je jeho příjezd natolik důležitý. Většina následovníků si stále neuvědomovala, jak moc touží stát se slavným muzikantem. Ženy měly za úkol napéct koláčky a dorty, muži uklidit hnůj a seno, aby se návštěva neurazila. Charles se umyl, oholil a oblékl do svých nejlepších šatů. Vše bylo připraveno, ale Melcher nepřijel. Charles se rozhodl, že se za ním vydá do jeho domu na Cielo Drive. Po příjezdu ale zjistil, že se Terry Melcher s manželkou odstěhovali a rezidence patří Polanskému. (Guinn, 2016)

Melcher se nakonec Mansonovi ozval a slíbil, že přijede 18. 5. 1969. Napodruhé své Rodině přikázal, ať odloží práci na Helter Skelter a věnují se přípravám na návštěvu. Když Terry přijel, o zákusky ani dívky neměl zájem, chtěl si ihned poslechnout hudbu. Charles začal hrát na kytaru a zpívat. Dívky kolem něho tančily nahé a zbytek hrál na tamburíny a dřívka. Snažil se ho také vtáhnout do filozofické debaty, ale o životní styl Rodiny neměl zájem, chtěl pouze posoudit hudbu. Po zkoušce si vzal Charlese stranou a zdvořile mu řekl, že pár písní bylo zajímavých. Příště přijede s Mikem Deasym, který vlastní dodávku, s kterou nahrává přímo v terénu. (Guinn, 2016)

Oba dorazili 6. 6. 1969 i s Jakobsonem. Celý pokus dopadl katastrofálně, neboť Deasymu kdosi nabídl LSD, kvůli kterému zažil nepříjemné halucinace a Charles se dokonce choval agresivně. Jeho sen se rozplynul, jelikož mu Melcher nahrávací smlouvu nedal. Svým stoupencům ale tvrdil, že mu smlouvu dříve slíbil a poté od ní odstoupil. Byla to zrada, za kterou nemohl. Tudíž nešlo o jeho vlastní selhání a nikdo nebude ztrácet ani víru v něho. (Guinn, 2016)

1.2.9 Vraždy

Povstání stále nepřicházelo a Charles potřeboval svým následovníkům interpretovat nějakou událost jako začátek Helter Skelter, aby mu nadále věřili, že on je jejich jedinou nadějí k přežití. (Guinn, 2016)

Gary Hinman byl nejenom učitelem hudby, ale i drogový dealer. Prodal Bobbymu Beausoleilmu (příteli Charlese) špatnou dávku drog, které ho dostaly do větších problémů s místním motorkářským gangem (Straight Satans). Jednalo se o ideální záminku, jak od Hinmana získat peníze pro gang i potřebné peníze pro útěk do pouště během Helter Skelter. (Guinn, 2016)

25. 7. 1969 člen Rodiny, Bruce Davis, odvezl Bobbyho Beausoleila a dívky Mary Brunnerovou a Susan Atkinsovou do domu Garyho Hinmana. Gary odmítal vydat peníze a trval na tom, že drogy byly v pořádku. Bobby ho začal bít, přesto stále tvrdil, že žádné peníze nemá, nicméně se vzdal papírů ke dvěma autům. Mučení trvalo několik dnů a poté byl Bobbym zabit dle příkazu Charlese. Bobby na místě činu zanechal stopy. Garyho krví namaloval na zeď tlapy (jako symbol Černých panterů – politické organizace) a napsal slova „political piggie“ („politické prase“). Po úklidu místa činu se auty vrátili na Spahnův ranč. (Guinn, 2016)

Manson se ve své knize zmiňuje o události takto. *„Mrkl jsem na Susan a žertem jsem jí řekl: „Jdi ho pro mě zabít, Sadie.“ „Jdi ho zabít,“ bylo řečeno žertem. Nikdy jsem to nemyslel vážně, ani jsem nečekal, že tato slova někdy budou použita proti mně v soudní síni. Hinman zemřel, ale ne rukou Sadie a až o několik dní později. A rozhodně ne na moje rozkazy. Později toho dne jsme si s Bobbym povídali o Hinmanovi. Řekl jsem Bobbymu, „Je to ve tvých rukou, vypořádej se s tím, jak uznáš za vhodné, ale zbav nás těch motorkářů.“* (Manson and Emmons, 1986, s. 188-189)

O několik dnů později byl sám Bobby Beausoleil zastaven a následně i zatčen hlídkou dálniční policie, kteří zjistili, že automobil je hledaný v souvislosti s případem vraždy. Našli v něm i zakrvácený nůž, kterým byl Hinman zabit. (Guinn, 2016)

Když se Charles dověděl onu novinu, bylo mu jasné, že musí jednat. Bobby nebyl trpělivým člověkem a mohl by začít vypovídat. Původně doufal, že vražda bude svedena na Černé pantery, což by vyvolalo odplatu ze strany černošského obyvatelstva a začal by Helter Skelter. Své stoupence vyzval k tomu, co by mohli pro záchranu Bobbyho udělat. Vznikl nápad s okopírovanými vraždami. (Guinn, 2016)

Charles se chystal vypustit velkou akci, která zahrnovala získání peněz na kauci, spáchání okopírovaných vražd, které měly jak osvobodit Bobbyho, tak zároveň uspišit vypuknutí Helter Skelter. (Guinn, 2016)

Manson o nápadu s okopírovanými vraždami ve své knize napsal. „Bylo 8. srpna, 1969... Přijel jsem truckem na Spahnův ranč... Jako skupina mě Leslie, Mary, Squeaky, Sadie a Linda informovali o Bobbyho zatčení. Linda zopakovala telefonní rozhovor s Bobbym, obvinění a to co řekl policii. V současné době byl zadržen jako podezřelý a nebyl obviněn z vraždy. Po telefonátu si dívky uspořádaly vlastní schůzku a diskutovaly o nejlepší metodě pomoci Bobbymu. Rozhodly, že pokud dojde k podobným vraždám, jako u Hinmana, policie začne věřit, že Bobby není jejich mužem... Řekl jsem jim, že plán je šílený a že policie tomu nebude věřit. Sadie vyhrkla „Bude to fungovat, Charlie.“ (Manson and Emmons, 1986, s. 193-194)

Vyvolenými pro tento úkol se stali Charles Denton „Tex“ Watson Jr., Susan Denise Atkins, Patricia Dianne Krenwinkel a Linda Darlene Kasabian. Dívkám dal stejné instrukce. Obléct si tmavé oblečení na cestu, k tomu si vzít i něco na převlečení a jako zbraň postačí nůž. Texe, jako jediného muže se zbraní, měly poslouchat na slovo. Jako jediný z nich věděl, co je čeká. (Guinn, 2016)

V pozdních hodinách 8. 8. 1969 se vydala tato čtveřice žlutým fordem do Cielo Drive (Los Angeles, Kalifornie, USA). Autem zastavili před zavřenou elektronickou bránou a Tex vylezl na telefonní stožár. Přestříhl dráty, které vedly do konkrétních domů. Nechtěli na sebe příliš upozorňovat, a tak sjeli autem z kopce dolů a vrátili se nahoru pěšky. Poté přešli plot. Tex plánoval jít do domu, kde kdysi bydlel Terry Melcher a všechny tam dle pokynů Charlese zabít. Znenadání proti nim přijížděl autem osmnáctiletý mladík Steven Parent, který byl krátce na návštěvě u Williama Garretsona, který dočasně obýval dům pro hosty. Tex neváhal a čtyřikrát střelil Stevena, který ihned zemřel na předním sedadle svého vozu. Dále pokračoval v plánu a dovedl všechny k domu. Lindu pověřil, aby hlídala u brány, kdyby výstřely někdo slyšel. Tex vlezl do domu oknem a zbytku skupiny šel otevřít dveře. Nejprve nařídil Susan, ať zjistí, kdo se nachází v domě a všechny přivede do obývacího pokoje, kde už byl svázaný Wojciech Frykowski. Susan našla Abigail Folgerovou v jednom pokoji a Sharon Tateovou s Jayem Sebringem, kteří si povídali v ložnici. Poté Tex Sebringovi svázal ruce. Další smyčku uvázal kolem jeho krku a druhý konec lana omotal kolem dřevěného trámu u stropu. Taktéž ovinul lano kolem krku Tateové. K tomu měl Sebring námitky, neboť Sharon byla v osmém měsíci těhotenství. Tex ho uhodil zbraní do hlavy a střelil do břicha. Poté všem oznámil, že chce od nich peníze, ale nikdo z nich neměl u sebe velkou hotovost. Kvůli tomu se Tex rozzuřil

a začal bodat do Sebringa. Všem oznámil, že dnes zemřou. Frykowskému se podařilo uvolnit ruce, protože je měl svázané pouze ručníkem a vyběhl z domu. Bohužel upadl a Tex ho ubodal k smrti. Mezitím utekla i Folgerová, ale Pat ji dostihla a ubodala. Když se Tex s Pat vrátili, Tateová začala prosit o život svého nenarozeného dítěte. Přesto ji ubodali nožem. Charles jim před odjezdem řekl, ať za sebou zanechají znaky. Na vstupní dveře napsali slovo „pig.“ Celá událost se stala krátce po půlnoci dne 9. 8. 1969. (Guinn, 2016)

Z pitevní zprávy je známo, že Sharon Tateová (herečka, modelka a manželka režiséra Romana Polanského) utrpěla šestnáct bodných ran (pět z nich bylo smrtelných). Jay Sebring (kadeřník celebrit) utrpěl sedm bodných ran a byl jednou střelen. Abigail Folgerová (dědička kávového podniku) byla bodnuta osmadvacetkrát. Wojciech Frykowski (herec a přítel Romana Polanského) se bránil nejusilovněji. Byl třináctkrát udeřen do hlavy (tupým předmětem), dvakrát střelen a bodnut byl jednapadesátkrát. Steven Parent (osmnáctiletý student) utrpěl jednu řeznou ránu a byl čtyřikrát střelen. (Guinn, 2016)

Během cesty zpátky na Spahnův ranč se převlékli do čistého oblečení. Zastavili u jednoho domu, kde smyly zbytky krve z obličeje a rukou prostřednictvím zahradní hadice. Když se vrátili, Susan toužila po pochvale a vychloubala se Charlesovi tím, že pro něho zabíjela. On ji však odvětil, že zabíjela kvůli sobě. (Guinn, 2016)

Od odpoledních hodin média neřešila nic jiného, než masakr na Cielo Drive. Vrahové se poprvé dozvěděli jména svých obětí. Média a policie na celou událost nereagovali takovým způsobem, jak Charles potřeboval. Tentýž večer ostatním oznámil, že vyrazí opět ven, ale tentokrát půjde s nimi. Ukáže jim, jak se to dělá správně. (Guinn, 2016)

Večer se Charles, Tex, Clem a dívky Susan, Linda, Pat a Leslie vydali na projížďku po Los Angeles. Charles chtěl větší počet členů, neboť měl v úmyslu spáchat více vražd, které by zvýšily pravděpodobnost, že by média a policie přišla s teorií okopírovaných vražd spojené s Hinmanem. (Guinn, 2016)

Manson vybral dům manželů Lena a Rosemary LaBiancových. Nacházel se totiž ve stejné ulici jako jiný dům, ve kterém se před časem zúčastnili večírku. Dovnitř vstoupili nejprve Charles s Texem zadními dveřmi, neboť byly odemčené. Na gauči našli spícího muže s novinami na obličeji. Bylo mu řečeno, ať se uklidní, jedná se o loupež a nikomu se nic nestane. Tex Lenovi svázal ruce koženým řemínkem a hlídal ho, zatímco Charles šel

pro Rosemary do ložnice. Dovedl ji k manželovi do obývacího pokoje a poté se jich zeptal, jestli mají u sebe hotovost. Rosemary měla v ložnici peněženku, pro kterou byl Tex poslán. Dal ji Charlesovi, který se vrátil do vozu a Pat s Leslie přikázal, ať jdou do domu. Se zbytkem skupiny odjel hledat další místo pro vraždy. (Guinn, 2016)

Manson o vraždě manželů napsal toto. *„Když jsme opustili ranč, byl jsem připraven zvládnout nějakou tu špinavou práci. Děti udělaly svou věc včera v noci a já jsem jim chtěl představit tu svoji dnes večer. Ale tito dva lidé nepodléhali panice ani nedělali nic, co by mohlo vyvolat nárůst vzteku, který by mě donutil zaútočit na ně. Nějak jsem nemohl udělat ten první krok... Šel jsem do auta a řekl jsem Katie a Leslie, aby šly Texovi pomoci. „Udělejte to dobře! Zajistěte, ať prasata dopadnou stejně jako Hinman a ti ze včerejší noci. My jdeme najít další dům. Až skončíte, stopem se vraťte zpět na ranč a uvidíme se tam.“* (Manson and Emmons, 1986, s. 210-211)

Tex Lenovi přes hlavu přetáhl povlak na polštář. Dále mu hlavu a ústa omotal kabelem od lampy. Jeho manželku dovedl zpět do ložnice a udělal ji totéž. Zatímco Pat v kuchyni vytáhla nože ze šuplíku, začal muž křičet a bojovat o život. Tex mu probodl hrdlo bajonetem. Pat poté pobodala jeho ženu v ložnici, s čímž jí pomohl i Tex. Když byla Rosemary definitivně mrtvá, všimli si, že muž stále žije. Několikrát ho pobodali a napsali mu na břicho slovo WAR (VÁLKA). Jedna z dívek do břicha ještě zapíchla vidličku. Krví z obětí napsali na zeď slova RISE (POVSTAŇ), DEATH TO PIGS (SMRT PRASATŮM). HELTER SKELTER Pat špatně vyhláskovala a napsala slovo HEALTER. Společně poté z místa činu odešli. (Guinn, 2016)

Linda dle příkazu nechala peněženku na toaletách v jedné restauraci. Charles předpokládal, že si ji vezme někdo z černošské komunity a použije z ní platební karty. Avšak k dalším vraždám toho večera nedošlo, neboť Linda přišla s nápadem. Řekla, že zná herce, co bydlí poblíž. Charles ji, Susan a Cleima vysadil. Linda poté zaklepala u dveří jiného muže. Ostatním řekla, že zapomněla, kde přesně onen herec bydlí. Tudíž se vrátili stopem na Spahnův ranč a šli spát. (Guinn, 2016)

V neděli ráno se Charles probudil plný obav, ale ostatní ho ujistili, že se o všechno postarali. Avšak média nadále nevažovala o rasových souvislostech. (Guinn, 2016)

16. 8. 1969 byl Charles společně s Rodinou zatčen, ale pouze za krádeže vozu. Policii trvalo několik měsíců, než si vraždy u Tateové a LaBiancových spojily právě s nimi. (Guinn, 2016)

Roku 1971 byl obžalovaným u soudu oznámen verdikt - odsouzení k smrti, a to v plynové komoře. Avšak v únoru roku 1972 byl trest smrti zrušen. Stalo se tak tři dny před výkonem trestu u všech obviněných. Později byl v Kalifornii trest opět zaveden, ale už nemohl být vykonán zpětně. (Drbohlav, 2013)

Zločinec Charles Manson se z vězení už nikdy nevrátil na svobodu (Drbohlav, 2013). Zemřel 19. 11. 2017 na srdeční zástavu.

2. Druhá část - Výklad biografie

V této části práce se budeme zabývat názory odborníků na osobnost a motivy zločinů Charlese Mansona. Jedná se především o osoby, které se s ním osobně setkali.

2.1 Z pohledu Andreje Drbohlava

Andrej Drbohlav, etoped a terapeut, napsal odbornou knihu s názvem *Psychologie sériových vrahů*, která slouží jako obecný úvod do problematiky vysoce násilného kriminálního a psychopatologického profilu mnohonásobného vraha. První část knihy popisuje tyto jedince v základních intencích pohledem různých oborů. Druhá část publikace obsahuje příběhy skutečných sériových vrahů, a to z celého světa. (Drbohlav, 2013)

Autor této publikace řadí Charlese Mansona právě mezi sériové vrahy. U každého vraha vytvořil přehlednou tabulku základních informací. (Drbohlav, 2013)

Tabulka 1

Manson, Charles Milles

Manson, Charles Milles	
Počet obětí	9+
Přezdívka	Helter Skelter, Born No Name MADDOX, Manson Family
Rok narození	1934
Vzdělání	nedokončená základní škola
Otec	patrně plukovník
Matka	prostitutka
Modus operandi	nůž, střelné zbraně
Lokalita	Kalifornie (USA)
Vražedná aktivita	1969-1970
Prediktory	denní snění, halucinace, deprese, sexuální zneužívání, oběť šikany, dromomanie, krádeže, inklinace k nacismu, sexuální promiskuita
Typ vraha	visionary, missionary, power
Typ oběti	nespecifikované pohlaví ani věk
Trest	odnětí svobody na doživotí

(Drbohlav, 2013, s. 339)

2.1.1 Definice sériového vraha

Pro označení sériového vraha se stále používá mnoho dalších, tedy kromě *serial killer*, např. *serial murder*, *serial murderer* a *serial homicide* (Drbohlav, 2013).

Sériová vražda je definována, jako spáchání sérií dvou nebo více vražd, jedním nebo více pachateli, a to během odlišných událostí. (Drbohlav, 2013)

„Pro definici byla klasifikována čtyři základní východiska:

a, na sériové vraždě se může podílet jeden nebo více pachatelů;

b, jedná se o dvě nebo více zavražděných obětí;

c, jednotlivé případy se vyskytují v různých akcích (odlišných událostech) a v různých časech;

d, uplynulá doba mezi akcemi odděluje sériové vraždy od masových.“ (Drbohlav, 2013, s. 15)

2.1.2 Prediktory

Kazuistiky a komplexní profily sériových vrahů ukazují výskyt poruch chování různé intenzity, už od raného dětství. Mnohdy se jedná o souhrn poruch chování, behaviorálně patologických jevů a převládajících tendencí chování. (Drbohlav, 2013)

Signifikantními prediktory v behaviorálním profilu Charlese Mansona jsou: **denní snění**, *halucinace*, *deprese*, *sexuální zneužívání*, *oběť šikany*, **dromománie**, *krádeže*, **inklinace k nacismu**, *sexuální promiskuita*. (Drbohlav, 2013)

Denní snění (Daydreaming)

Denní snění je definováno, jako představy a fantazie ve bdělém stavu, se souvislým dějem a častokrát se opakujícím scénářem. Pro jedince představuje vnitřní svět, do kterého utíká a může jej ovlivnit. V tom případě denní snění plní úlohu obranného mechanismu. V dětství jsou sérioví vrazi velmi často oběťmi psychického, fyzického a sexuálního týrání. Mnohdy pochází z disharmonických a násilnických rodin. U 71 % z nich je diagnostikován izolacionismus. Takový jedinec se uzavírá do svého nitra a zvnitřňuje své negativní emoce a prožitky. V představách si vytváří neexistující skutečnost v určitém prostředí a čase.

Jejich negativní emoce jsou prohloubeny a poté se obrací proti agresorům. Ve svých představách si podrobují nepřátele. Řada sériových vrahů přiznává, že do svých fantazií plných smrti a násilí umisťovali konkrétní osoby, již v útlém dětství, a to mezi pátým až osmým rokem života. Prediktor denního snění je ve výzkumu frekvence jednotlivých indikátorů chování sériových vrahů v dětství nejpočetnější (až u 82 % diagnostikovaných jedinců). (Drbohlav, 2013)

Dromománie

Pochází z řeckého *dromos* – běh a *mania* – šílenství. Tímto termínem se označuje impulzivní odchod osoby ze svého prostředí, během kterého se několik dní potuluje, bez zřetelného důvodu a cíle. Řadí se mezi poruchy chování (patologická toulavost – asociální porucha chování). (Drbohlav, 2013)

Inklinace k nacismu

Jedná se o zvýšený zájem o historické náležitosti z období druhé světové války. Zejména informace o kultu Hitlera a Mussoliniho. Obzvláště projevují zájem o činnost nacistického lékaře Dr. Mengeleho. Sérioví vrazi své názory o nacismu spíše nesdílejí. Také se neřadí mezi neonacisty, ale sbírají symboly a zbraně té doby. (Drbohlav, 2013)

2.1.3 Psychologická typologie vrahů podle motivu

Základním předpokladem pro porozumění a předvídaní dalšího behaviorálně patologického chování je správná identifikace motivu vraha. Celý proces tohoto chování je založen na zákoně akce a reakce (příčině a následku). Motiv zde představuje prostor spojení světa, jak vnitřních fantazií, tak i cílů a hodnot a jejich vnější projekce. Takový motiv může být u sériového vraha zjevný i zcela nejasný. (Drbohlav, 2013)

V roce 1985 Holmes a De Burger ukázali klasickou typologii motivu sériových vrahů. Zároveň klasifikovali tři hlavní společné znaky, podle nichž rozdělili vrahy do čtyř typů a tří podtypů. (Drbohlav, 2013)

„Tři signifikantní znaky sériových vrahů dle Holmese a De Burgera

- *skutečně hluboká vnitřní motivace vraždit;*

- výrazná schopnost vraha získat z vraždy vlastní pozitivní odezvu a posílení, tato schopnost a míra posílení je dána vnitřní fantazií vykreslující vraždu, zisk je tedy pro vraha vnitřní, psychologický;
- jednoznačně evidentní sociopatické rysy a tendence (neschopnost seberegulace, absence lítosti a svědomí, extrémní agrese a touhy, které nedovede ovládat).“ (Drbohlav, 2013, s. 32-33)

Andrej Drbohlav zařadil Charlese Mansona do těchto jednotlivých typů: *visionary*, *missionary* a *power*. (Drbohlav, 2013)

Typ vraha - vizionář (visionary):

U tohoto typu psychotického vraha je motiv dán jeho duševní představou. Po zadržení policií nejčastěji argumentuje tím, že instrukce k spáchanému činu mu dával „hlas v jeho hlavě.“ Vrah se stává neovladatelným, neboť je jeho mysl zastíněna naléhavou povinností, kterou musí provést. Často se jedná o případy schizofrenie a poruchy myšlení. Důležité je odlišit, zda se jedná o skutečnou duševní nemoc, nebo o lhaní a předstírání vraha s úmyslem vyhnout se vině a trestu. (Drbohlav, 2013)

Typ vraha - misionář (missionary):

Jedná se o typ vraha se sklony k destrukci všeho kolem sebe. Zastává názor, že činy, které spáchal, mohou být omluveny, neboť ho společnost vyvrhla na okraj. Tudíž má právo její nápravy nebo odplaty. Pravdou zůstává, že dotyčná osoba je opravdu vlivem mnoha důvodů neakceptována. Společnost skutečně staví mnohé mimo svou náklonnost. Nutno však poznamenat, že se především vrah odmítá nebo nemůže integrovat. (Drbohlav, 2013)

Typ vraha- vrah z postu síly (power seeker):

Tento typ vraha koná násilí z touhy ovládat lidské životy a asistovat u smrti. Užívá si svoji dominanci a možnost kontrolovat ostatní, což je důsledkem jeho výchovy v dětství, kdy mu jeden z rodičů často přikazoval. Pachatel cítí vzrušení z autority a dobyté převahy nad slabším. Úmyslně prodlužuje mučení a sadismus na svých obětech. (Drbohlav, 2013)

2.2 Z pohledu Paula Dawsona

Paul Dawson, psycholog státního vězeňského systému a klinický psycholog v psychiatrických léčebnách, ve své knize *Charles Manson Confidential: My Charles Manson Prison Interviews & Manson's Psychological Diagnosis* představuje kompletní rozhovor s Charlesem Mansonem a jeho následnou psychologickou diagnózu.

2.2.1 Psychologická diagnóza Charlese Mansona

Zastává názor, že Charles Manson je **psychopat**. Občas měl dojem, že trpí jinými duševními poruchami, protože často mluvil dosti bláznivě. Předpokládá, že je to kvůli trikům, jak manipulovat s lidmi, které se naučil během let, které strávil v nápravných institucích a ve věznicích. (Dawson, 2015)

Co to znamená být psychopatem?

APA, tj. Americká psychiatrická asociace, vyvinula diagnostickou kategorii, pojmenovanou jako APD (antisociální porucha osobnosti). Diagnostikována je následovně:

„A. Existují všudypřítomné vzorce pohrdání a porušování práv ostatních, které se začaly vyskytovat od 15 let, jak je uvedeno třemi nebo více z následujících.

- 1. Nedodržování a nerespektování sociálních norem s ohledem na zákonné chování, uvedené opakovanými činy, které jsou důvodem k zatčení.*
- 2. Podvádění, naznačené opakovaným lhaním, nebo podněcování ostatních pro osobní prospěch či potěšení.*
- 3. Impulzivnost, nebo opomenutí plánovat dopředu.*
- 4. Podrážděnost a agresivita, uvedená opakovanými fyzickými boji nebo útoky.*
- 5. Bezohledné ignorování své bezpečnosti nebo bezpečnosti ostatních.*
- 6. Konzistentní nezodpovědnost, uvedená opakovaným selháváním udržovat konzistentní pracovní chování nebo ctít finanční závazky.*
- 7. Nedostatek lítosti, být lhostejný nebo racionalizovat bolest, týrat, nebo okrádat ostatní.*

B. Jedinec dosáhl věku alespoň 18 let.

C. Existují důkazy poruchy chování s nástupem před věkem 15 let.

D. Výskyt antisociálního chování není výhradně v průběhu schizofrenie nebo manické epizody.“ (Dawson, 2015, s. 51)

2.2.2 Charles Manson's Interself Profile

Dr. Paul Dawson vytvořil 100- item Interself Test. Tvrdí, že Manson během testu nemohl podvádět, neboť obsahuje vestavěnou škálu, působící proti psychopatickým tendencím, např. vypadat společensky přijatelně či odpovědět nečestně. (Dawson, 2015)

Tabulka 2

Charles Manson's Interself Profile:

Stage/Trait	Dynamic	Objective	Mirror	Actual	Ideal	Naïve	Social
Growth							
Transition							
Conflict							

(Dawson, 2015, s. 398)

Jednotlivé oblasti s výsledky:

1. DYNAMIC-SELF: Jedná se o self motivace, hnací síly, prosazování a agresivity. Např. když máte touhy a dostatek energie, můžete dosáhnout svých určitých cílů v životě. Charlie se nachází v přechodové oblasti motivace a energie. Problémem je, že mu chybí dostatek motivace. Se svojí energií a motivačními zdroji nesprávně zacházel. Diagnostikuje ho jako psychopata a sériového vraha. (Dawson, 2015)

2. OBJECTIVE-SELF: Zahrnuje sociální image (co si o vás myslí ostatní). Mansonova sociální image a reputace byla zničena. Nachází se v konfliktní oblasti. (Dawson, 2015)

3. MIRROR-SELF: Jedná se o mezilidské vztahy (jak dobře vycházím s ostatními lidmi a co si myslím, že si o mně myslí). Nachází se v konfliktní oblasti. Charles měl velké problémy vycházet s ostatními (znak psychopatie). Považuje ho za ctižádostivého podivína, manipulátora a chladnokrevného vraha. (Dawson, 2015)

4. ACTUAL-SELF: Představuje současnou realitu a schopnost řešit problémy. Nachází se v přechodové oblasti. Přestože má inteligenci poradit si s problémy, plýtvá svými schopnostmi, a to vymyšlením scénáře plného šíleného a masového vraždění. Jako

narcistní psychopat, vyhrožující a zabíjející lidi, požadoval nahrávací smlouvy v Hollywoodu. Namísto rockové hvězdy se stal ale vrahem. (Dawson, 2015)

5. IDEAL-SELF: Odkazuje na svědomí, budoucí cíle v životě (jaký bych chtěl být). Nachází se v konfliktní oblasti, pokud jde o jeho nedostatek svědomí. Nemá morální kompas. Byl usvědčen za vraždy prvního stupně. (Dawson, 2015)

6. NAÏVE-SELF: Návyky a emoce pramenící z nevědomí. Nachází se v konfliktní oblasti kvůli svému nevědomému myšlení a emocím. (Dawson, 2015)

7. SOCIAL-SELF: Zahrnuje pocity vědomé a pocit identity. Charles se nachází v přechodové oblasti kvůli jeho labilním pocitům a narušenému pocitu identity. (Dawson, 2015)

2.2.3 Ukázka z rozhovoru

Dr. Paul Dawson se během rozhovoru mnohokrát pokusil u Charlese vyvolat pocity viny. Nicméně k takové reakci nedošlo.

Dr. Dawson: „*Jak se díváte na veškerou bolest a utrpení, které jste způsobil obětem, jejich rodinám a milovaným?*“

Charles Manson: „*Bolest a utrpení? Řeknu vám o tom. Dostával jsem na zadek v každém vězení a v každé reformní škole po desetiletí. Povídejte mi o bolesti!*“ (Dawson, 2015, s. 100)

2.3 Z pohledu Vincenta Bugliosiho

Vincent Bugliosi, prokurátor pro the Los Angeles District Attorney's Office a profesor trestního práva, ze 106 soudních procesů prohrál pouze jeden. Jeho nejslavnějším případem se stala kauza Charlese Mansona, o které napsal knihu s názvem *Helter Skelter*. (Bugliosi and Gentry, 2018) V této knize popisuje např. místa vražd, vyšetřování, hledání motivu a celý soudní proces. Avšak nás bude zajímat především chování Charlese a jeho děvčat u soudu.

2.3.1 Motivy zločinů

Policie měla pět teorií, které předpokládaly možné důvody vražd u Tateových. Poněvadž se na místě činu našly drogy, mohlo se jednat o drogový večírek, kde jeden z účastníků přišel o rozum a všechny povraždil. Druhá teorie předpokládala, že vypukla hádka o peníze nebo pod vlivem špatných drog se všichni stali násilnými bytostmi. Třetí teorie se dosti podobala té druhé, kdy se ale vrahové rozhodli ponechat si drogy i peníze pro sebe. Čtvrtá teorie hovořila o možném vloupání a pátá o nájemných vraždách. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Bugliosi po měsících vyslýchání členů a blízkých osob Rodiny přišel s hlavním motivem, který příhodně pojmenoval jako *Helter Skelter*. Tato teorie znamenala Mansonovo tvrzení, že spáchání vražedných činů může uspišit zahájení rasové války. Prokurátorovi se zprvu zdál motiv dosti bizarní, avšak cítil, že u vražd právě natolik bizarních, jako jsou tyto, bude i samotný motiv téměř stejně podivný. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Korunní svědkyní, ve zmíněném případě, se stala Linda Kasabian, která byla přítomna u vražd, ale osobně nikoho nezabila. Objasnila řadu událostí. Výměnou za důležité informace ohledně vražd dostala imunitu a nebyla souzena. (Bugliosi and Gentry, 2018)

2.3.2 Chování Charlese Mansona u soudu

Bugliosi poprvé uviděl Mansona, když vcházel do soudní síně. Byl nízkého vzrůstu, pouze 157 cm. Zprvu nemohl uvěřit, že by takový malý a štíhlý chlap mohl udělat všechny ty věci, které o něm byly řečeny. Přesto si dobře uvědomoval, jakou obrovskou chybu by udělal, kdyby ho podcenil. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Charlesovo časté vystupování u soudu dalo prokurátorovi příležitost jej studovat. Přestože bylo Mansonovi dopřáno málo formálního vzdělání, byl dosti výřečný a rozhodně i bystrý. Bugliosi u něho zpozoroval, že předtím, než odpoví, zváží všechny skryté stránky otázky. Jeho nálada byla často živá, intenzivní. Výrazy obličeje měnil každou chvíli, prudce a neočekávaně. Často si dělal legraci i přes závažnost obvinění. V soudní síni měl ve zvyku chovat se teatrálně. Svými výstupy bavil nejen své věrné členy Rodiny, ale i tisk a diváky. Pokud mezi přítomnými spatřil atraktivní dívku, začal se na ni usmívat a mrkat.

Do vězení mu přicházelo velké množství milostných dopisů od dívek, které se chtěly přidat k jeho Rodině. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Manson chtěl v soudním řízení několikrát zastupovat sám sebe, což mu bylo zamítnuto. Tvrdil, že jedině on sám sebe může obhajovat a také to, že právníci mají ve zvyku hrát si s lidmi. (Bugliosi and Gentry, 2018)

9. 6. 1970 se Charles v soudní síni najednou otočil na židli, tak aby jeho záda směřovala k soudci. Tento čin si obhájil slovy, že soud mu stejně neprojevuje patřičnou úctu, a proto i on mu ji nebude projevovat. (Bugliosi and Gentry, 2018)

24. 7. 1970 Manson přišel k soudu s krvavým X na svém čele, které si předešlou noc nějakým ostrým předmětem vyřezal. Poté před diváky prohlásil. „*Vyškrtnul jsem se z vašeho světa... Vytvořili jste monstrum. Nejsem jeden z vás, od vás, ani nesouhlasím s vašim nespravedlivým přístupem k věcem, zvířatům a lidem, které se nechcete snažit pochopit... Jsem proti tomu, co děláte a dělali jste v minulosti... Děláte si legraci z Boha a zavraždili jste svět ve jménu Ježíše Krista... Moje víra ve mě je silnější než všechny vaše armády, vlády, plynové komory nebo cokoli, co byste mi možná chtěli udělat. Vím, co jsem udělal. Vaše soudní síň je lidská hra. Láska je mým soudcem...*“ (Bugliosi and Gentry, 2018, s. 406-407)

5. 10. 1970 Charles ukázal svoji pravou tvář soudu. Znenadání přeskočil stůl s tužkou v pravé ruce. Chtěl se dostat k soudci, ale dopadl na jedno koleno jen pár kroků od lavice. Pokus se mu nezdařil. Avšak od tohoto incidentu začal u sebe soudce nosit revolver pro ochranu. (Bugliosi and Gentry, 2018)

20. 12. 1970 Manson všechny přítomné u soudu opět překvapil, tentokrát ale tím, že by rád svědčil. Jelikož měl možnost hovořit, situace využil a mluvil téměř přes hodinu. Jeho proslov začal klidným a hlubokým hlasem, téměř omluvným. Přítomní diváci se museli naklonit dopředu, aby ho vůbec slyšeli. Po několika minutách svůj hlas zesílil. Bugliosi si již dříve všiml při svých rozhovorech s Mansonem, že nejenom se změnil jeho hlas, ale i tvář. Charles chvíli působil jako mučedník, poté jako učitel či prorok. Ve svém projevu se sice opakoval, ale v jeho přednesu bylo něco hypnotického. (Bugliosi and Gentry, 2018)

23. 3. 1971 Charles u soudu zakřičel, že pokud jej odsoudí k trestu smrti, poteče mnoho krve. (Bugliosi and Gentry, 2018)

2.3.3 Oddanost dívek

Susan Atkins popsala Charlese jako nejsilnějšího muže na světě, který byl několikrát ve vězení, ale nikdy ho tam nezlomili. Přiznala, že pokaždé plnila jeho rozkazy, a to bez otázek a odmítání. Všichni společně žily jako děti a on byl jejich otcem, vůdcem a především láskou. Několik dívek z Rodiny dokonce přiznalo, že nemilují nikoho jiného, ani své pravé rodiče. Všechnu lásku daly pouze Charlesovi. (Bugliosi and Gentry, 2018)

V soudní síni Susan prohlásila, že pokud nejsou respektována práva pana Mansona, nerespektují ani ji samotnou. Otočila se k soudci zády, tak jako předtím Charles. Dívky Leslie Van Houten a Patricia Krenwinkel se zachovaly stejně. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Dalším příkladem jejich oddanosti bylo, když Charles během soudního řízení udělal pózu ukřižování Ježíše Krista. Dívky bez váhání ihned tento čin napodobily. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Brzy poté, co si Manson vyřezal X na čelo, přišly k soudu Susan, Leslie a Patricia s vypálenými X na stejném místě. Nejenom pro porotce to byl očividný důkaz Mansonova vedení. Později i další členové jeho Rodiny udělali to samé. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Během vypovídání u soudu se dívky často smály, šeptaly nebo se tvářily znuděně. Žádná z obviněných neprojevila náznak pocitů viny. Tvrdily, že během vraždění nic necítily a teď u soudu také nic necítí. Prostě se stalo a zabíjení se zdálo jako to správné. Především z projevů Susan šel děsivý klid. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Ti členové Rodiny, co se nedostali do přeplněné soudní síně, čekali venku před the Hall of Justice a prohlašovali, že čekají na svého otce, až se vrátí z vězení. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Prokurátor Bugliosi musel mít i své bodyguardy, neboť mu bylo od některých členů Rodiny vyhrožováno. Byl jimi i pronásledován. Dokonce jednu z dívek, která měla svědčit

u soudu, se pokusil někdo z následovníků Mansona otrávit velkou dávkou LSD v hamburgeru. Zdálo se, že oddanost Rodiny nezná hranic. (Bugliosi and Gentry, 2018)

2.3.4 Rozsudek

29. 3. 1971 byli Charles Manson, Leslie Van Houten, Susan Atkins, a Patricia Krenwinkel shledáni vinnými a odsouzeni k trestu smrti. Charlese „Texe“ Watsona čekal stejný osud, neboť byl také souzen, ale v jiném soudním řízení. (Bugliosi and Gentry, 2018)

I soudce Older souhlasil s názorem prokurátora Bugliosiho. Jaký jiný trestní případ by byl vhodnější pro odsouzení k trestu smrti, než tento. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Soudní proces trval devět a půl měsíce, tudíž se stal i tím nejdelším v americké historii. Stál 1 milion dolarů, takže byl i nejdražším případem s největší publicitou. (Bugliosi and Gentry, 2018)

2.3.5 Názory prokurátora

Vincent Bugliosi v závěru své knihy sděluje postřehy, získané za dlouhé měsíce vyšetřování a soudního jednání, týkající se Charlese Mansona.

Charles se během svého života pravděpodobně setkal s tisíci lidmi, avšak většina z nich se rozhodla s ním nespřátelit. Buď v něm viděli nebezpečného muže, nebo nesouzněli s jeho dosti zvláštní filozofií. Někteří se ale přece jen rozhodli jej následovat. Takové Bugliosi neřadí zrovna mezi typické dívky a chlapce. Charles „Tex“ Watson byl sice studentem vysoké školy a sportovcem, ale nakonec školu opustit. Začal prodávat a užívat drogy, a to ještě předtím, než se seznámil s Mansonem. Skoro každý člen Rodiny měl podobný příběh. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Je známo, že sám Charles rozhodoval, kdo se stane či zůstane členem. Dával si velký pozor, aby nepřijal někoho, kdo by zpochybňoval jeho autoritu. Ti lidé, kteří se přidali do jeho skupiny, v podstatě mysleli a cítili podobně. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Manson měl ve zvyku na ostatních aplikovat různé techniky. Často měnil při svém výstupu výrazy tváře. Jeho další schopností bylo u druhých vyvolat dojem, že umí číst jejich myšlenky. Bugliosi odmítá připustit, že by se jednalo o nějakou magickou

schopnost, neboť mnoho let studoval lidskou povahu ve vězení. Předpokládá, že Charles Manson pravděpodobně dobře věděl, s jakými problémy se téměř každý člověk potýká. Jednu z velkých schopností, jenž mu přisuzuje, je říct osobě správnou věc ve správnou chvíli. Jako příklad dává dívku, která byla na útěku. S velkou pravděpodobností uprchla, neboť měla problémy se svým otcem. Nesmíme také zapomenout, že každý, kdo se stal členem jeho skupiny, něco hledal. Charles si tedy dal za úkol zjistit, co to něco je. Poté se stal pro druhé náhradním otcem, vůdcem, či Kristem. Ostatním uspokojoval jejich potřeby přijetí a sounáležitosti. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Dalším jeho nástrojem se staly LSD drogy. Chytře užíval vždy menší dávku než ostatní členové, tím zůstával ve vedení. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Charlesovou technikou bylo také neustálé opakování. Každý den svým následovníkům kázal. Snažil se jim postupně vymazávat jejich zábrany. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Ostatní izoloval od společnosti. Na rančích zakázal hodiny a noviny. Vytvořil jim jiný svět s vlastním hodnotovým systémem. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Obzvláště jeho důležitou technikou se stal sex. Charles si uvědomoval, že většina lidí se potýká s nějakými sexuálními zábranami. Tudíž je učil, že v pohlavním styku neexistuje nic špatného. Zbavil je jejich zábran a pocitů viny. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Nešlo pouze o sex, ale snažil se jim představit i lásku. Ta většině z nich chyběla nejvíce. Láska, která vznikla z jejich společného sdílení a potěšení s Charlesem. S ním se stali skutečnou rodinou. Domácí práce jako vaření, uklízení, umývání nádobí, dělali v biologických rodinách s nelibostí. Avšak tentokrát to dělali pro svého vůdce a rádi. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Jeho další dosti efektivní technikou byl strach. Jestli se ji naučil ve vězení nebo později, není známo. Tento nástroj často používal k ovládnutí lidí. Ví se, že Mansonův vlastní strach hraničil až s paranoiou. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Členy své Rodiny učil, že život je pouze hra. Jeden den se převlékli za kovboje, druhý za piráty či čarodějnice. Neměnili jen kostýmy, ale i své vlastní identity. Charles sice pokaždé tvrdil, že si vždy jenom hrají. Avšak Bugliosi si všiml určitého opakujícího se

vzorci – oni versus my. Dále si povšimnul, že častým měněním jmen a rolí, si vytvořil svoji skupinu schizofreniků. Příkladem dává dívku Susan Atkins, která nemohla vést zodpovědnost za vraždy, které spáchala, neboť zabíjela jako Sadie Mae Glutz. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Dle názoru prokurátora, Charles také depersonalizoval oběti vraždy tím, že z nich udělal pouhé symboly. Proto pro jeho stoupence bylo lehčí ubodat nějaký symbol, než člověka. (Bugliosi and Gentry, 2018)

K jeho dalšímu učení patřila vcelku amorální filozofie, poskytující dokonalé ospravedlnění za jejich činy. Tvrdil jim, že všechno, co udělají, je v naprostém pořádku. Což znamenalo, že nemohou nikdy nic pokazit. Především později nemusí ničeho litovat. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Dále využíval náboženství. Nejenom, že velká část jeho kázání tvořila pasáže z Bible, i on sám sebe považoval za druhý příchod Ježíše Krista. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Jeho dalším nástrojem byla hudba. Charles byl frustrovaným hudebníkem a také si dobře uvědomoval, že právě hudba ho může dovést k mladým lidem. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Manson věděl, že je o mnoho let starší než jeho stoupenci. Této skutečnosti využíval. Byl přesvědčivější a zákeřnější. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Prokurátor Vincent Bugliosi těmito všemi zmíněnými faktory vysvětluje Mansonovu kontrolu nad ostatními lidmi. Charlese Mansona považuje za jedinečného a nejvíce fascinujícího zločince v dějinách Ameriky. (Bugliosi and Gentry, 2018)

2.3.6 Názory psychiatrů

Během soudního řízení bylo povoláno několik psychiatrů. Jejich snahou bylo prokázat, že užívání LSD ovlivnilo mysl obžalovaných dívek Leslie Van Houten, Susan Atkins, a Patricia Krenwinkel. Dokonce až do takové míry, že za vraždy nebyly odpovědné.

Psychiatr Claude Brown vyšetřoval dívku Pat. Přiznala mu, že v onu vražednou noc ji Charles nařídil následovat pokyny Texe. Toto tvrzení poté sama přiznala u soudu. Jednalo se tedy o důkaz, že za těmito vraždami opravdu stojí Charles Manson. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Pat také psychiatrovi přiznala onen strach z Charlese, kvůli kterému v den vražd žádné drogy neužila. Její prohlášení prokázalo, že během vraždění nebyla pod vlivem drog, tudíž si uvědomovala své činy. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Psychiatr Keith Ditman u soudu doložil to, že LSD může mít dosti škodlivý vliv na osobnost člověka. Užíváním LSD se stáváme ovlivnitelnějšími a tím i zranitelnějšími. Ditman za příklad dává dívku Leslie. Vliv drogy a Mansona mohly být tak významnými faktory, které ji přiměly vraždit. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Keith Ditman dále tvrdil, že ne všichni lidé reagují na LSD úplně stejně. Vliv drogy také závisí na osobnostní struktuře osoby, která ji užívá. Tento psychiatr bohužel nikdy nevyšetřoval osobnost Leslie. Tudíž nemohl uvést přesný efekt, který měla droga na její mentální stav. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Psychiatr Joel Simon Hochman se přesněji více zaměřil na osobnosti souzených dívek. Leslie u soudu popsal jako rozmazlenou princeznu, která dříve trpěla frustrací z odkládání uspokojování svých potřeb. Už od dětství měla potíže s impulzivitou, projevující se v jejím chování. Hochman ji přirovnal k nabitě psychologické zbrani, která jednoho dne vystřelila, a to kvůli komplexnímu vzájemnému působení několika bizarních okolností. Pro Leslie byla oběť Rosmary LaBianca pouhým objektem. Dle názoru psychiatra do ní během vraždění promítla své pocity, stejně tak jako když pacient promítá své pocity do analytika. Hochman předpokládal, že Leslie byla dlouhou dobu našťavanou dívkou, plnou hněvu. Tudíž do Rosmary mohla promítat city ke své matce či otci. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Prokurátor Bugliosi se během soudního řízení zeptal Hochmana, jaký je jeho názor na Mansonův vliv, konkrétně na Leslie. Psychiatr hovořil o Charlesových názorech a jeho přítomnosti, jako o velkém vlivu, který posloužil k posílení jejích pocitů a postojů. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Psychiatr Hofman si podrobněji prostudoval historii souzených dívek. Všechny měly společné časné opuštění rodiny a rané asociální nebo deviantní chování. Leslie v dospívání měla více emocionálních problémů, než průměrná dívka. Susan se aktivně snažila dělat opak toho, co po ní chtěl otec. I bez vlivu Charlese by pravděpodobně skončila ve vězení. Pat měla poprvé pohlavní styk v patnácti letech s chlapcem, kterého poté už nikdy neviděla. Po nepříjemné zkušenosti trpěla pocity viny, které později Charles vymýtil. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Dále dle názoru psychiatra, žádná ze zmíněných dívek u soudu neprojevila jakýkoliv pocit viny. Opravdu věřily, že není rozdíl mezi dobrým a špatným. Hofman vysvětloval, že se nemůžeme jednoduše racionálně zbavit pocitů, které existují na nevědomé úrovni. Jako psychiatr věřil, že dívky přesto pociťovaly vinu hluboko uvnitř, přestože ji vědomě potlačovaly a neprojevovaly. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Jako psychiatr se Hofman zabýval i duševními stavy souzených dívek. U Susan Atkins diagnostikoval syndrom citové deprivace v raném dětství, který způsobil histriónskou poruchu osobnosti. Leslie Van Houten popsal jako nezralou a impulzivní dívku, jednající často spontánně. (Bugliosi and Gentry, 2018)

Dívku Patricia Krenwinkel vyšetřoval psychiatr Claude Brown. Diagnostikoval ji schizofrenii. (Bugliosi and Gentry, 2018)

2.4 Z pohledu Williama Harmeninga

William Harmening patří mezi uznávané odborníky, zabývající se kriminálním chováním. Vyučuje předměty forenzní psychologie a kriminologie na Washingtonské univerzitě v St. Louis, ve státě Missouri. Ve své knize *Serial Killers: The Psychosocial Development of Humanity's Worst Offenders* představuje typologii sériových vrahů. K psychoanalytickému výkladu si vybral několik zločinců, ke kterým patří i Charles Manson. (Harmening, 2014)

Charlese Mansona klasifikuje jako vraha zaměřeného na své ego (ego-directed killer) s nedostatečným sociálním self. Tomuto typu vraha slouží páčání opovržených činů k vlastním účelům a k vyplnění jakési své vnitřní prázdnoty. (Harmening, 2014)

Charles údajně sám nikoho nezabil. Jeho vzrušení neplynulo ze samotného vraždění, nýbrž z moci, díky které přiměl ostatní, aby zabíjeli za něho. Při ovládnutí svých členů skupiny cítil nejenom pocity moci, ale i vlastní hodnoty. (Harmening, 2014)

Formování identity se považuje za jeden z primárních vývojových úkolů během dospívání dítěte. V případě Charlese, bylo hledání vlastní identity narušeno jeho institucionalizací. V nápravných zařízeních si vytvořil pouze institucionální identitu, která byla založená na hodnotách daných zařízení. Jednalo se o hodnoty moci, kontroly a sebeobrany, které dožijista ovlivnily jeho rozvíjející se sexualitu. Během let postrádal intimitu. Později se pro Mansona stal pohlavní styk potěšením a především užitečným nástrojem manipulace. (Harmening, 2014)

Vzhledem k tomu, že byl Charles v rodině zanedbáván a vyrůstal mnoho let v institucích, nikdy si nevytvořil zdravé superego. Harmening tvrdí, že Manson trpěl velmi křehkým egem, projevujícím se nejistotou, silnou touhou po moci a postavením ve společnosti. Charles neměl dostatečně vyvinuté ego a superego, a jeho identita byla narušená. Nepociťoval tedy žádnou vinu či lítost (superego). Také nemohl adekvátně posoudit závažnost svých činů a sám se přizpůsobit žádoucím sociálním normám (ego). (Harmening, 2014)

2.5 Z pohledu Charlese „Texe“ Watsona

Tex Watson, pravá ruka Charlese Mansona, byl odsouzen za zabití sedmi lidí. V knize *Cease To Exist: The firsthand account of the journey to becoming a killer for Charles Manson* popisuje svůj život v Rodině.

2.5.1 První dojmy z Charlese Mansona

Charlese poprvé uviděl s kytarou v ruce a obklopeného několika děvčaty v domě Dennise Wilsona. Vzhlédl na něho. První věc, kterou ucítil, byla jakási jemnost. V místnosti panoval všeobjímající druh přijetí. Charles se na něho podíval očima plné lásky a se zasněným úsměvem. Jeho hlas působil jemně a laskavě. (Watson & Hoekstra, 2019)

S Charlesem přišel svět, o kterém dříve ani nesnil. Mluvil o lásce, jak ji naleznout a jak milovat i sám sebe. Uvědomil si, že něco, co celou tu dobu hledal, byla ona láska. Ne ta

od rodičů a sourozenců. Taková, o které se hovoří v písních. Láska nesoudící. Přijme tě takového, jaký jsi. Všechna tato láska přicházela právě z Charlese a jeho hudby. (Watson & Hoekstra, 2019)

Popisuje ho jako člověka, který je miloval, učil je a říkal jim co dělat se svými zmatenými životy. I když byl nízkého vzrůstu, měl podivně vysoký hlas. Byl magicky šarmantní s neskutečně originálním pohledem na svět. Především to byl první člověk, který opravdu věděl, o čem je láska. (Watson & Hoekstra, 2019)

Dále ho zaujalo i chování jeho dívek, které začaly připravovat a servírovat sendviče mužům. Sloužily jim jako králům a dokonce u toho vypadaly šťastně. (Watson & Hoekstra, 2019)

2.5.2 Rodina

Majitel ranče Spahn rozpoznal jeho akcent a pojmenoval ho Tex. Přezdívka se brzy uchytila, neboť v Rodině se jména měnila často. Předpokládá, že zde mohl být stejně pouze jeden Charlie. (Watson & Hoekstra, 2019)

Manson tvrdil, že tvrdou prací na ranči se zbaví negativní karmy. Až po několika týdnech práce mu dovolil bydlet s Rodinou a stát se i jejím členem. Z toho pramenila i určitá privilegia. Jeho speciální láskou se stala Mary Brunnerová. (Watson & Hoekstra, 2019)

Na ranči se nacházel pokoj plný matrací. Volní členové Rodiny zde spávali v jakýchkoliv kombinacích. Poněvadž bylo ve skupině více žen než mužů, Tex si brzy zvykl na milování se s více partnerkami. Avšak v Rodině nikdy neviděl homosexuální aktivity. Charles proti nim kázal. Sex byl dalším jeho důležitým nástrojem při naprogramování. Řekl jim, že pokud mají nadále nějaké zábrany, nejsou ještě dostatečně mrtví. Dle jeho názoru, byli stále naprogramováni od svých rodičů. (Watson & Hoekstra, 2019)

Společně sdíleli ohromnou hromadu oblečení. Často měnily své role. Jeden den předstírali, že jsou kovbojové a druhý den byly stylové hollywoodské hvězdy. (Watson & Hoekstra, 2019)

Zdálo se, že měsíce před vraždami Manson s Rodinou pracoval trpělivě a láskyplně. Dokud nezačali společně nahlížet do svých nejhlubších obav. Jeho zvláštní schopností bylo

poznat člověka a ihned rozpoznat jeho nejhlubší obavy a zranitelnosti. Snažili se je prožít a tím se od nich očistit. Přiměl je vidět, že jakmile se zbaví svého ega, stanou se dokonalými bytostmi. Jako divoké zvíře. Bez přemýšlení a poslušnosti. Pokud se zbaví ega, strach už nadále nebude existovat, zemřou. Existuje pouze jejich zvířecí tělo, takže smrt je už nemůže vyděsit. Stanou se svobodnými. Svobodně žít, zemřít a zabíjet. (Watson & Hoekstra, 2019)

2.5.3 Útěk

Tex tvrdí, že se z nějakého důvodu frustrace začala pomalu soustředit na Terryho Melchera. Ten údajně Charlesovi slíbil velké věci, ke kterým nedošlo. (Watson & Hoekstra, 2019)

Beatles vydalo nové album. Charles vždy poslouchal hudbu se zvláštní intenzitou a touto kapelou byl posedlý. Tex se ale ve stejnou dobu rozhodl opustit Rodinu. Cítil, že kvůli jeho vlivu přichází o rozum. (Watson & Hoekstra, 2019)

Devět měsíců s Rodinou na něm ale zanechalo stopy. Všechno mu Charlese a Rodinu připomínalo. Někdy cítil, jako kdyby byl stále s nimi. Styděl se, že v sobě opět probudil ego. Bydlení s jednou přítelkyní mu nadále nestačilo. Nakonec se rozhodl vrátit. O Charlesovi hovoří jako o svém osudu. (Watson & Hoekstra, 2019)

2.5.4 Návrat

Když se vrátil na ranč, jediné, o čem se hovořilo, bylo Helter Skelter. Nebyl si jistý, co to znamená, ale něco se blížilo a oni se na to museli připravit. Bílé Album od Beatles všechno vysvětluje. (Watson & Hoekstra, 2019)

První týdny v březnu byli pro něho zmatené. Od Charlese dostal mnoho práce. Např. připravit automobily tak, aby mohly být pojízdné na poušti. Každý večer trávili posloucháním Charlesových nových písniček. Nechybělo ani kázání o Helter Skelter. Konečně začínal chápat. (Watson & Hoekstra, 2019)

2.5.5 Přípravy

Charles s oblibou hovořil o smrti, ale pouze jako o spirituální smrti (zničení ega). Najednou začal kázat o fyzické a násilné smrti, která byla nádherná, neboť té se lidé

nejvíce obávali. Dle jeho názoru smrt nebyla nic víc, než iluze v mysli. Zabití člověka znamenalo pouze zničení fantazie. Neustále opakoval, že duše se zabít nedá. (Watson & Hoekstra, 2019)

Začal také s novou aktivitou pro dívky. Nazval ji *creepy-crawls* (strašidelné-plížení) V noci je posílal do cizích domů. Zatímco majitelé domu spali, ony se proplížily kolem nich, a co nejtíšeji přeskupily jejich věci. (Watson & Hoekstra, 2019)

Někdy jim přímo na ranči připravil židli, na které si měli představit bohaté prase. Dle jeho instrukcí měli na něho projektovat vlastní strach a toto imaginární prase vyděsit až k smrti. Během těchto aktivit si obvykle členové rodiny dávali LDS, tedy kromě Charlese. (Watson & Hoekstra, 2019)

2.5.6 Vraždy

Když se Charles dozvěděl o zatčení Bobbyho, na pár dnů zmizel, což bylo u něho neobvyklé. Vrátil se 8. 8. 1969 s oznámením, že přichází čas na Helter Skelter. (Watson & Hoekstra, 2019)

Za vraždami stály tři motivy. Zaprvé, udělat to, na co černí neměli energii a inteligenci (vypuknutí Helter Skelter). Zadruhé, získat více peněz pro přípravu na konec světa. Zatřetí, spáchat okopírované vraždy a tím dostat Bobbyho z vězení. (Watson & Hoekstra, 2019)

Dle příkazu Charlese měl s dívkami jet do domu, kde dříve bydlel Terry Melcher. Tex tvrdí, že během zabíjení nic necítil. Vraždil pod vlivem drog. Druhý den se ze zpráv dozvěděl totožnosti obětí, ale stále nic necítil. (Watson & Hoekstra, 2019)

2.5.7 Po vraždách

Zatímco pobýval s Charlesem a Rodinou, všechny věci kolem něj mu dávaly určitý smysl. Jakmile nebyl s nimi, začal být zmatenější. Pociťoval znovu strach. Takový druh strachu, který pociťuje dítě, když se bojí, že ho rodiče chytanou při lži. Obavy, které vás nutí něco rychle spravit, než se necháte chytit. Tex, ale nevěděl, co má dělat. Jak by mohl spravit vraždy, které spáchal. (Watson & Hoekstra, 2019)

Charlie byl velice opatrný, nikdy jim neřekl, odkud pramení jeho nápady, tedy kromě Bible a Beatles. Avšak působil často nervózně. Jednoho dne se rozhodl, že se všichni odstěhují na Myersův ranč. Poté se najednou museli sbalit a přesunout se na Barkerův ranč. Později změnil názor a přikázal ostatním kempovat venku. Dostali za úkol hlídat před černými a prasaty. Ženy přicházely ze Spahnova ranče a nosily potraviny. Někdy s nimi přišli i další návštěvníci. Na Texe to působilo, jako by se každý den měnily plány. (Watson & Hoekstra, 2019)

Ve večerních hodinách si dávali LSD. Charles začal se svým programováním, při kterém se snažil zničit jejich ega, která v nich možná ještě zůstala. Někdy na Texe skočil a křičel, kvůli spáchaným vraždám. Dle Charlese měl na sebe vzít karmu těchto úmrtí a násilí. (Watson & Hoekstra, 2019)

Manson tancoval kolem ohně a vyhrožoval ostatním smrtí, pokud by ho chtěli opustit. Byli Rodina, která má držet při sobě. Každému, kdo by zlomil toto milované pouto, by podřízl hrdlo. (Watson & Hoekstra, 2019)

Nejméně půlka členů Rodiny znala pravdu o vraždách v Los Angeles. Měli důvod věřit, že jich bude později ještě více. Každé z dívek dal nůž a učil je, jak praseti podříznout hrdlo. Jednu z dívek vybral pro modelovou situaci. Dotyčná byla natolik vyděšená, že se pokusila o útěk. Proto na ni vytáhl nůž a donutil ji vzít si LSD. (Watson & Hoekstra, 2019)

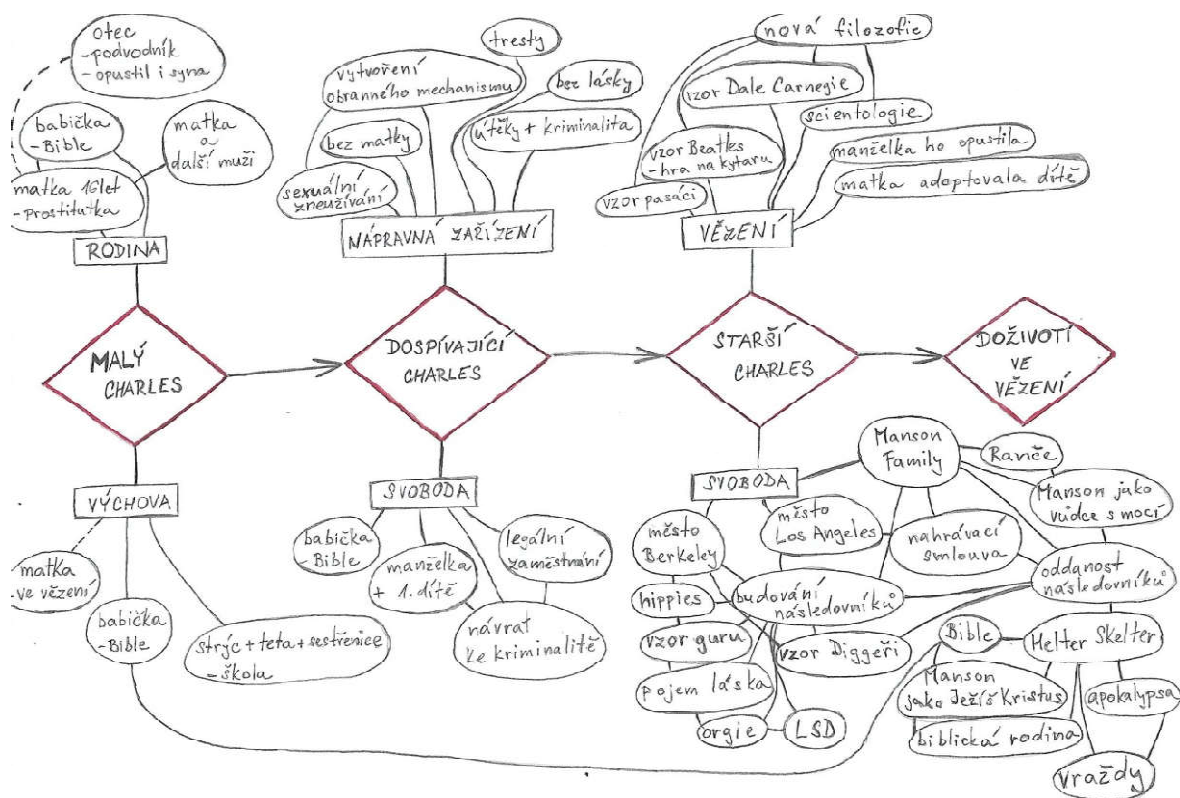
Lidé se Texe často ptali, zda Charles opravdu věřil, že najde bezednou jámu, nebo zda šlo pouze o iluzi, kterou živil u svých následovníků. Tex si pravdou nebyl zcela jistý. Byl ale přesvědčen, že tomu Manson věřil stejně jako oni. Absolutně jistý si byl jednou věcí, Charles o sobě tvrdil, že je Ježíš Kristus. Proč by tedy nemohl najít bezednou jámu. On v nich vytvořil toto šílenství a neustále ho s nimi sdílel. (Watson & Hoekstra, 2019)

Tex dne 2. 10. 1969 čekal na dva strážce národního parku, které měl dle příkazu Mansona zabít, neboť hledali žháře, kteří spálili jejich zemní stroje. Podíval se na svoji zbraň a uvědomil si, že ji tentokrát nepoužije. Nikdy si nebyl zcela jist, proč se rozhodl neuposlechnout, když posledních osm měsíců s každým příkazem souhlasil. Předpokládá, že se rozhodl takto, protože byl tři týdny bez vlivu drog. Najednou si uvědomil, že nevěří příchodu konce světa a nalezení tajemné jámy. Pro Charlese už znovu zabíjet nebude. Odložil zbraň. Rozhodl se utéct a tentokrát nadobro. (Watson & Hoekstra, 2019)

2.6 Pojmová mapa Charlese Mansona

Jelikož neexistuje žádná dostupná hlubší analýza Charlese Mansona, pokusili jsme se o ni sami. Obrázek níže znázorňuje jeho pojmovou mapu.

Obrázek 1

2.6.1 Legenda pojmové mapy

Život Charlese Mansona je rozdělen na čtyři sektory: malý Charles, dospívající Charles, starší Charles a doživotí ve vězení.

V prvním sektoru se zabýváme rodinou a výchovou. Narodil se šestnáctileté dívce, která ještě nebyla připravena na to, stát se matkou. Babička byla na něho i jeho matku přísná, oba vychovávala v křesťanské víře. Otce nikdy nepoznal. V pěti letech mu byla matka odvedena do vězení. Od této chvíle výchovu obstarávala babička. Chodili spolu pravidelně do kostela. Můžeme říci, že právě od babičky a ze mší znal Boží slovo. Později byl vychováván i strýcem, tetou a starší sestřenicí. Navštěvoval u nich základní školu. Poté co se matka vrátila z vězení, starala se o jeho výchovu ona. Střídala milostné partnery. Charles ji často vidával po boku jiných mužů.

V druhém sektoru se věnujeme dospíváním Charlese v nápravných zařízeních a na svobodě. V těchto institucích se stal obětí sexuálního zneužívání. Jednalo se o jeho první pohlavní styk v životě. Vytvořil si obranný mechanismus „hru na šílence,“ aby se takovému týrání vyvaroval. Opět strádal, byl bez matky a lásky. Dokonce dostával fyzické tresty. Několikrát z nápravných institucí utekl a spáchal menší kriminální činy. Po propuštění se o něho starala babička. Našel si legální zaměstnání a manželku. Jednalo se o první pohlavní styk se ženou a i o první opravdovou lásku. Jelikož manželka otěhotněla a neměli dostatek finančních prostředků, vrátil se ke kriminalitě.

Ve třetím sektoru se zabýváme jeho životem ve vězení a poté na svobodě. Ve vězení získal hned několik vzorů: pasáci, skupina Beatles, Dale Carnegie a scientologie. Směsicí těchto vzorů a Bible vznikla jeho nová filozofie. Zatímco byl zatčený, utrpěl další dvě rány. Manželka ho s dítětem opustila kvůli jinému muži. Matka adoptovala holčičku, poněvadž chtěla dát rodičovství druhou šanci. Poté co byl Charles propuštěn na svobodu, vydal se do města Berkeley v Kalifornii, kde objevil hnutí hippies. Dalšími vzory se pro něho stali guruové a Diggeri. Uvědomil si, že i on touží po skupině oddaných následovníků. Při zakládání své skupiny používal svoji filozofii, pojem lásky, orgie a drogy LSD. Ve městě Los Angeles hledal někoho, kdo mu podepíše nahrávací smlouvu. Nestalo se. Se svoji Rodinou pobýval na několika rančích. Jako mocný vůdce často testoval oddanost svých stoupenců. Jelikož zažil několik neúspěchů a někteří členové Rodiny začali pochybovat o jeho schopnostech, přišel s Helter Skelter. Jako Ježíš Kristus své biblické rodině prorokoval blížící se apokalypsu.

Čtvrtým sektorem končí jeho život na svobodě, jelikož dostal doživotní trest ve vězení.

vztah k ženám

Jeho matka nebyla pečující osoba. V mladém věku otěhotněla a ještě nebyla připravena na rodičovské povinnosti. Několik let žil bez ní, protože byla ve vězení. Po propuštění trávila mnoho času s cizími muži. Charles ji přesto miloval. To se změnilo, když si jako mladý uvědomil, že se na ní nadále nemůže spoléhat, a to poté, co ho po útěku k ní vrátila do jednoho z nápravných zařízení.

Babička zastávala funkci pečující osoby v rodině. Pomáhala mu. Charles věděl, že ji potřebuje, a proto poslouchal. Opustil babičku, když si našel svoji první přítelkyni. Až

s touto dívkou zjistil, co je to pravá láska. Ta ho ale později opustila. Jeho pohled na lásku se tím změnil. Při hledání svých následovníků používal pojem láska, ale pouze jako manipulaci. Zastával názor, že ženy jsou podřadné mužům. Mají jim sloužit a na slovo poslouchat. Choval se k nim jako k majetku.

vztah k náboženství

Babička byla jediným členem z jeho rodiny, která byla opravdu věřící. Právě ona ho dovedla ke křesťanské víře. Domnívala se, že jedině Bible a návštěvy kostela mohou Charlesovi pomoci. Ze mši a čtení Bible si odnesl cenné informace, které později kázal svým následovníkům.

vztah k hudbě

Hru na hudební nástroje měl v oblibě už jako malý chlapec, ale až ve vězení se začal více věnovat hraní na kytaru. Jeho největším hudebním vzorem se stala skupina Beatles. Charles chtěl být obdivován ještě více, než oni. Nejdůležitějším cílem, kterého chtěl v životě dosáhnout, bylo tedy získání nahrávací smlouvy. Proto každý volný čas ve vězení trávil zpěvem a hraním na kytaru. Život se mu rozpadl poté, co mu nikdo nahrávací smlouvu nechtěl dát.

vztah k sexu

Charlesova první sexuální zkušenost se stala v nápravném zařízení, které bylo určeno pouze pro chlapce. Zde byl několikrát sexuálně zneužit. Potěšení z pohlavního styku získal až se svoji první dívkou – manželkou. Konečně poznal pocity lásky, které mu dlouho chyběly. Nejenom, že byl milován, ale i on dokázal milovat. To se změnilo, když ho manželka opustila. Ve vězení se seznámil s pasáky. Zjistil, že sex je dokonalý nástroj manipulace. Později jej aplikoval při získávání dívek do své oddané skupiny.

3. Diskuze

Pro vypracování této bakalářské práce byla využita převážně zahraniční literatura. Jelikož každému nejsou zpřístupněné originální vyšetřovací spisy, skutečná realita případu Charlese Mansona může být zkreslena. Převážně data událostí z jeho dětství a dospívání, obsažené v první části práce, se mohou v různých publikacích lišit. Avšak ostatní informace zde použité, jsou výsledkem hledání souvislostí a porovnávání skutečností z literatur, jejichž výčet naleznete v seznamu použitých informačních zdrojů.

V první části práce jsme se zabývali autobiografií a biografií Charlese Mansona. Zaměřili jsme se na jeho výchovu v rodině, vzdělávání v nápravných zařízeních, na život ve vězení a na svobodě. Proč a jakým způsobem zakládal svoji skupinu obdivovatelů. Důležitým úkolem bylo povšimnout si zásadních momentů a důležitých událostí v životě Charlese, které jej ovlivnily.

Dozvěděli jsme se, že Charles Manson byl nemanželské dítě, jehož matka výchovu dosti zanedbávala. Vyrůstal v těžkých podmínkách. Od útlého věku trpěl nedostatečným uspokojováním základních potřeb. Prahla po pozornosti. Začal manipulovat s ostatními. Nejprve se u něho projevovala asociální porucha chování (útěky z domova, toulání). Ta brzy postoupila k antisociální poruše chování (krádeže, přepadení).

V dospívání se o jeho výchovu a vzdělávání starala řada nápravných zařízení. V těchto institucích mu nadále chyběly role rodičů a pocity lásky. Zde se poprvé stal obětí týrání a sexuálního zneužívání. Dalším zásadním momentem můžeme považovat jeho útěk k matce, která ho následně vrátila do zařízení. Uvědomil si, že se nemůže na ní nadále spoléhat.

Poté jeho život chvíli směřoval správným směrem. Se svojí manželkou čekali dítě. Jelikož Charles neměl dostatečné vzdělání, výběr zaměstnání byl dosti omezený. Začal opět s krádežemi, které ho tentokrát dostaly do vězení. Zde pochytily filozofii místních spoluvězňů, především „pasáků,“ kteří mu vysvětlili, jak si podrobit ženy.

Při budování své skupiny následovníků používal nástroje manipulace, které se naučil převážně v institucích. Charles měl ohromné štěstí, neboť byl propuštěn z vězení v 60. letech, tedy v době, kdy probíhalo hnutí hippies. Ulice byly plné mladých lidí, toužících po zábavě. Volně se užívaly drogy, zvláště LSD. Tito lidé hledali někoho, kdo

jim ukáže tu správnou životní cestu. Někteří z nich potkali právě Charlese, díky kterému zažívaly i pocity přijetí. Dal jim možnost patřit do jeho vytvořené Rodiny. U dívek zaujal otcovskou roli.

V druhé části práce jsme se zaměřili na osobnost a motivy hlavních zločinů Charlese Mansona. Jak z pohledu odborníků, tak i osob, kteří s ním byli v blízkém kontaktu. Snažili jsme se nalézt odpovědi na následující otázky.

Jak na osobnost Charlese Mansona pohlížejí odborníci?

Andrej Drbohlav a Paul Dawson se názorově shodují. Tohoto sériového vraha řadí do sféry psychopatie.

Psychopatická osobnost se diagnostikuje jako disociální porucha osobnosti (F60.2) dle Mezinárodní klasifikace nemocí 10 (Smolík, 2002). Vyznačuje se opakovaným bezohledným a manipulativním chováním, směřujícím proti druhým lidem (Kassin, 2012).

Paul Dawson ji klasifikoval dle Diagnostického a statistického manuálu mentálních poruch (Americké psychiatrické asociace), jako antisociální poruchu osobnosti (Smolík, 2002).

William Harmening se zabýval Charlesovou identitou. Dle jeho názoru bylo hledání vlastní identity narušeno institucemi, ve kterých dospíval. Kvůli nevyvinutému egu a superegu nepocíťoval vinu a ani se nepodřizoval sociálním normám.

Jaké byly motivy jeho hlavních zločinů?

Motivem vražd byla série událostí, které měly negativní vliv na udržení vlády Charlese Mansona. Od nikoho nezískal nahrávací smlouvu, po které tolik toužil. Jeho dřívější následovníci ho začali odpouštět, neboť zpochybňovali jeho sílu a schopnosti. Potřeboval si nadále udržet svoji moc nad členy Rodiny. Museli mu uvěřit to, že pouze on je jejich jedinou nadějí k přežití. Poslední možností se stal Helter Skelter. Rodinu přesvědčil, že spácháním vražedných činů mohou uspišit zahájení této rasové války.

Jakým způsobem přesvědčil svoji skupinu ke spáchání vražd?

Je důležité povšimnout si, že dívky, které pro něho vraždily, pocházely z rozvedených rodin. Po útěcích z domovů hledaly útěchu v drogách a poté v Mansonovi.

Uspokojil jim potřeby přijetí a lásky. Zastával roli jejich otců. I Tex Watson byl dříve sice nadějným studentem, ale ze své cesty sešel důsledkem drog ještě předtím, než se seznámil s Mansonem. Atraktivním se pro něj stal především neomezený sex s dívkami.

Dle názorů psychiatrů víme, že užívám drogy LSD se stáváme ovlivnitelnějšími. Této skutečnosti Charles využíval a pod jejich vlivem kázal. Pravidelně do mysli stoupenců programoval svoji filozofii. Zbavil je hodnot, které získaly výchovou od svých rodičů a naučil je nové nemorální hodnoty. Mansonovu kontrolu nad ostatními nejlépe vysvětlil prokurátor Vincent Bugliosi. Přesněji zmínil faktory, které Charles používal při kontrolování své Rodiny. Můžeme říct, že manipulativní a narcistický Charles Manson si dobře uvědomoval, že jeho následovníci pro něho udělají cokoli.

V závěru této diskuze porovnáme Charlese Mansona i s jinými světově proslulými vrahy. Psycholog Paul Dawson přiznal během rozhovoru s Mansonem, že mu svým přístupem dosti připomíná Teda Bundyho. Jelikož také neustále sváděl vinu na ostatní a neprojevoval známky lítosti. (Dawson, 2015)

Theodore Robert Bundy byl charismatický a inteligentní sériový vrah, který také pocházel z Ameriky. Na rozdíl od Charlese studoval, konkrétně psychologii a práva. Až po mnoha letech zjistil, že sestra, s kterou byl vychováván, je ve skutečnosti jeho matka. Ted Bundy byl popraven na elektrickém křesle, za zabití nejméně 30 dívek. (Lowe, 2009)

Prokurátor Vincent Bugliosi porovnával Charlese Mansona s Adolfem Hitlerem. Sám Manson k Hitlerovi vzhlížel. Často o něm hovořil, jako o osobě, která měla ty nejlepší odpovědi na všechno. Bugliosi si povšimnul, že toho měli oba mnoho společného. Byli vegetariáni a měli v oblibě zvířata více než lidi. V dospívání utrpěli psychická traumata, která pravděpodobně způsobila jejich nenávist ke společnosti. Zajímali se o okultismus. Dokázali ostatní přesvědčit, aby vraždily za ně. Je známo, že oba byli rasisti. U druhých lidí vyhledávaly jejich slabosti, které se poté snažily využít ve svůj prospěch. K naprogramování svých následovníků aplikovaly stále ty stejné fráze. Jejich důležitou schopností bylo znamenitě ovlivňovat ostatní. K dosažení svých cílů často využívaly psychologický dopad strachu. Oba si vytvořily označení pro ty, které nenáviděli. Hitlerovo slovo bylo „Schweinehund,“ doslovně přeloženo do českého jazyka, jako „prasečí pes,“ častěji však jako „bastard,“ či „sviňák.“ Mansonovo slovo bylo „pigs,“ tedy „prasata.“ (Bugliosi and Gentry, 2018)

Závěr

Charles Manson více než polovinu svého života strávil v nápravných zařízeních a věznicích. Není velkým překvapením, že za svůj jediný domov považoval právě vězení. (Bugliosi and Gentry, 2018) Jednalo se o velmi nebezpečného jedince, který bezpochyby bude nadále patřit mezi nejnebezpečnější manipulátory v dějinách lidstva. I kvůli skutečnosti, že nikdy nepřiznal svoji vinu na vraždách.

Doživotní trest si odpykával na vězeňské poměry dosti v luxusu. Charlesovi bylo umožněno prodávat vlastnoručně namalované obrazy. Poskytoval autogramy a rozhovory. Takto si měsíčně vydělával až tisícidolarové částky. Přestože se nestal slavným hudebníkem, nakonec vydal i několik svých skladeb. (Drbohlav, 2013)

Dům na Cielo Drive byl krátkodobě pronajímán. Poté co se hudebník Trent Reznor, ze skupiny Nine Inch Nails dozvěděl o historii domu, byl nadšený. Přestavěl zde obývací pokoj na nahrávací studio. Místnost pojmenoval jako „Le Pig.“ Dokonce i Marilyn Manson nahrál své první album v místě, kde byla těhotná Sharon Tateová brutálně zavražděna. (Drbohlav, 2013) V roce 1994 byla tato nemovitost zbourána a nahrazena zcela novou stavbou (Guinn, 2016). Ovšem takový bizarní příběh, jako je ten Charlese Mansonova a jeho Rodiny, bude i nadále námětem filmařů, kteří budou těžit z jeho publicity.

Seznam použitých informačních zdrojů

BUGLIOSI, Vincent and GENTRY, Curt. Helter Skelter: The True Story of the Manson Murders. Random House UK, 2018.

DAWSON, P. Charles Manson Confidential: My Charles Manson Prison Interviews & Manson's Psychological Diagnosis. CreateSpace Independent Publishing Platform, 2015.

DRBOHLAV, A. Klasifikace typologie sériových vrahů podle motivu a behaviorálních projevů, 2005.

DRBOHLAV, Andrej. Psychologie sériových vrahů: 200 skutečných případů brutálních činů sériových vrahů současnosti. Praha: Grada, 2013. Psyché (Grada). ISBN 9788024743714.

GUINN, Jeff. Charles Manson: život a doba. Přeložil Jan FELDSTEIN. Praha: Cosmopolis, 2016, 511 s. ISBN 978-80-247-5729-2.

HARMENING, W. M. Serial Killers : The Psychosocial Development of Humanity's Worst Offenders. Charles C Thomas, 2014.

HOLMES, R. M. – De BURGER, J. Seriál Murder. Newbury Park: Sage, 1988.

LOWE, Sheila R. Písmo slavných osobností. Praha: Knižní klub, 2009. Universum (Knižní klub). ISBN 978-80-242-2570-8.

KASSIN, Saul M. Psychologie. 2. vyd. Přeložil Dagmar BREJLOVÁ, přeložila Veronika SOBOTKOVÁ, přeložila Helena ŠOLCOVÁ. Brno: CPress, 2012. ISBN 9788026400745.

MANSON, Charles and EMMONS, Nuel. Manson in His Own Words. New York, NY: Grove Press, 1986.

SCHULTZ, William Todd (ed.). Handbook of psychobiography. Oxford University Press, 2005.

SMOLÍK, Petr. Duševní a behaviorální poruchy: průvodce klasifikací, nástin nozologie, diagnostika. Praha: Maxdorf, 2002. s. 365. ISBN 80-85912-18-X.

WATSON, C., & HOEKSTRA, C. R. Cease To Exist: The firsthand account of the journey to becoming a killer for Charles Manson. Independently Published, 2019.

<https://magazin.aktualne.cz/joker-ukazuje-osobnost-psychopata-citlive-to-ale-muze-byt-ne/r~fb307c2af5b511e9b1410cc47ab5f122/>

Seznam příloh

Příloha 1. – Ukázka z rozhovoru